

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΘΕΡΙΩΝ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΘΕΡΙΩΝ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ
ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ

‘Ο Κεραυνός
κι’ η Θύελλα βροί-
σονται δεμένοι
μέσα στην κοιλιά του τρεχάσιου
Ρεμτότ (*) ‘Ο Ποκοπίζο, άδρα-
τος καθώς είναι, άνοίγει την
πόρτα νά φύγει.

Και νά: Τά κωμικά μάτια του
γουρλώνουν σάν λουκουμάδες που
πέφτουν σέ καρτό σουσαμόλαδο...

‘Εξω ακριβώς άπ’ τ’ άνοιγμα

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

του άσταλένιου
γίγαντα, αντι-
κούζει τόν Κρά-
ουζ. Τόν κα-
κούργο έπιστή-

μονα της Γης.

‘Ο «Σχοτεινός ‘Ανθρωπος»
δέν τόν άφρίνει νά συνέλθει. Στο
δεξί του χέρι κρατάει μιά μικρή
στρογγυλή μαύρη βόμβα. Τήν
πετάει μ’ όρμη στο Ρομπότ...

‘Η έκρηξη που θά έλαχολου-
θήσει, θά ναι τρομαχτική. ‘Ο μη-
χανικός άσταλένιος γίγαντας θά
τιναχτεί στόν άέρα. Θά γίνει
σκόνη!

(*) Βλέπε τεύχος άριθ. 34. Η
ΣΠΗΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ.

‘Ο Νάνος βγάζει τρομαγμένο ξεφωνητό :

— ‘Αααα !

Σβέλτος, καθώς είναι, προφταίνει. Πηδάει σάν τερματοφύλακας. ‘Αρπάζει τη μαύρη μπάλα στα δύο του χέρια. Τρέχει μ’ αυτή σάν λαγός. Τά εμπόδια που βρίσκονται μπροστά του δεν τον σταματούν. Πηδάει σκίνα και βράχια σάν τσακάλι.

Μη ξεχνάτε πώς ο Ποκοπίκο είναι άόρατος. Φανταστείτε λοιπόν την έκπληξη που δοκιμάζει ο Κράουζ !..

Αυτός, όπως κι’ όλοι μας, δεν βλέπει τον Ποκοπίκο. Βλέπει μονάχα τη βόμβα πουχει πετάζει, να μη προχωρεί στο έσωτερικό του Ρεμπότ. Στ’ άνοιγμα της πόρτας να σταματάει. Να γυρίζει πίσω, να προχωρεί σέ χαμηλό ύψος. Να χάνεται στην πυκνή άγρια βλάστηση !..

‘Ο «Σκοτεινός Άνθρωπος» έχει μαρμαρώσει. Βρίσκει πώς το μυστήριο αυτό είναι ανεξήγητο ! Τό κατάχθονιο μυαλό του έχει πάψει να λειτουργεί...

Όμως δεν άργεί να συνέλθει. Μπροστά του χάσκει άνοιχτή ή βαριά τετραγωνή πόρτα του άτσάλινου γίγαντα. Μέσα σ’ αυτόν βρίσκονται δεμένοι γερά ο Κεραυνός κι’ ή Θυέλλα. Άνίκωνοι να προσπατήσουν τον έναντό τους.

‘Ο κακοϋργος ‘Επιστήμονας ξυγώνει ένα βήμα. Τραβάει ένα παράξενο άτομικό πιστόλι. Τους κεντάει μ’ αφάνταστο μίσος. ‘Η κακία βάφει πράσινο τ’ άπαίσιο πρόσωπό του. Μουγγρίζει άγρια :

— Βρομερά σκυλιά !.. Πέσατε επί τέλους στα χέρια μου. Και

μάλιστα δεμένοι !

Καγγάζει με σαδισμό :

— Χό, χό, χό !.. Αύτη τη φορά δεν γλυτώνετε ! Τά όρνια σέ λίγο θά χορτάσουν με τά κουφάρια σας !..

Γυρίζει την κάννη του πιστολιού πάνω τους. Σημαδεύει πρώτα τον Κεραυνό. Κάνει νά τραβήξει τη σκανδάλη.

Ευτυχώς. Δεν προφταίνει. Την ίδια στιγμή δέχεται τρομερό χτύπημα στο χέρι. Τό περιστροφο ξεφεύγει άπ’ την παλάμη του. Πέφτει κάτω...

Ταυτόχρονα νοιώθει κάποιο ζωντανό πράγμα να σκαρφαλώνει πάνω του. Νά τον καβαλλάει στο σβέρο. Νά του τραβάει τά μαλλιά. Νά του χτυπάει τό στήθος με τίς φτέρνες των ποδαριών. Νά σπινγγίξει :

— Βρξ ντέεεε !.. Δρόμο τώρα για τό παχνί σου !.. ‘Ο Κράουζ τρομάζει αφάνταστα ! Χτυπιέται σάν τρελλός δεξιά κι’ άριστερά...

‘Ο άόρατος Ποκοπίκο είναι άδύνατο να συγκρατηθεί. Τινάζεται πέντε βήματα μακριά. Χτυπάει μ’ όρμη κάτω. Άκούγεται ν’ αναστενάζει :

— ‘Ωχχχ !.. Πολύ σέ γουστάρω, άδερφέ μου.

‘Ο κακοϋργος ‘Επιστήμονας δεν τον άκούει. ‘Ο τρόμος κι’ ή φρίκη τον έχουν σαστίσει αφάνταστα. ‘Αν ήταν δυνατόν, θά βγαине κι’ άπ’ τό τομάρι του άκόμα για νά μπορέσει νά φύγει...

Τή στιγμή αύτη νοιώθει τον εαυτό του λεύτερο. Τό βάζει μ’ άπόγνωση στά πόδια... Τρέχει σάν νά τον κυνηγάνε χίλιοι διαβόλοι !..

Τξ νά τους κάνεις όμως τους

χίλους διαβόλους! Τὸν κυνηγάει ἓνας μονάχα. Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο. Κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ χειρότερο γι' αὐτόν!

Πραγματικά: Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας», ἀόρατος πάντα, πετιέται στὴ στιγμή ὀρθός. Ἀπ' τὴ θέση ποῦχει πέσει, ξεκινάει. Παίρνει τὸ κατόπι τὸν τρομαγμένο Κράουζ. Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν φτάσει.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀρχίζουν τὰ φοβερὰ μαρτύρια τοῦ «Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου».

Ὁ Ποκοπίκο μπερδεύεται ἀνάμεσα στὰ πόδια του. Ὁ κακούργος Ἐπιστήμονας γκρεμοσκαίζεται βαρὺς κάτω. Τὰ μούτρα του σακατεύουν τό... χῶμα. Ἀπ' τὰ ρουθούνια του τρέχει βύσση τὸ αἷμα. Μουγγρίζει μὲ λύσσα. Βλαστημάει ἀπαίσια. Φριχτά!.. Ὅμως γρήγορα ξανασηκώνεται. Συνεχίζει τὸ φευγιό του.

Ὁ Νάνος τὸ βρίσκει καλὸ παιχνίδι. Ξαναμπερδεύεται στὰ πόδια του. Τὸν ξαναγκρεμίζει κάτω! Ὁ ἀνισόρροπος Κράουζ τὰ βάζει μὲ τὸ Θεό. Οὐρλιάζει ἄγρια:

— Ἀνανδρε Θεέ!.. Ποιὸς εἶν' ὁ ἀόρατος δαίμονας ποῦχεις στείλει νὰ μὲ βασανίζει!.. Κάποτε θὰ μοῦ τὸ πληρώσεις ἀκριβὰ! Θὰ γκρεμίσω γρήγορα τὸ σάπιο θρόνο σου. Σὰν συχαμερὸ σκουλήκι θὰ σὲ ποδοπατήσω κάτω!..

Ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀκούει. Νομίζει πὼς μιλάει γιὰ τὸ θεὸ Κράουμπα. Παρεξηγείται. Τοῦ λαβαίνει τὸ λόγο. Καθὼς μιλάει, φροντίζει ν' ἀλλάζει τὴ φωνή του. Γιὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβει:

— Ἀκου νὰ σοῦ πῶ, μπάρμπα

Τέτοιο!.. Περί διὰ τὸν παντοδύναμο Κράουμπα—μεγάλ' ἢ γάρη του—μὴ πεῖς λέξη. Καθότι σοῦ κάνω τὰ μούτρα... πατσά νυκτός! Ἀντιλαβοῦ, τὸ ὅποιοι: Ὁ Κράουμπάρας, ἀδερχέ μου, τυγχάνει Θεὸς τσίφτης καὶ νάυλον!

Σκαρώνει στὸ πὶ καὶ φὶ ἔνα σιγᾶκι. Συνεχίζει ποιητικά.

«Ὁ Κράουμπας δὲν εἶν' χαλῆς, εἶναι τρελλὸ παιδί, τζιμάνι! Ἡ δὲ χατζάρα μου, ποὺ λές, ἔχει καιρὸ νά... ξεθυμάνει... Κάνε λοιπὸν τὴν προσευχάρα σου, γιὰ νὰ θςρίσω τὴν... ψυχάρα σου!»

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος» ξανασηκώνεται. Εἶναι σὲ κακὰ χάλια. Κάνει ὅμως τὴν καρδιά του σίδηρο. Τρέχει πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ Πύρραυλος.

Ὁ ἀόρατος δόξτης του συνεχίζει νὰ τοῦ κάνει φριχτά μαρτύρια. Λίγο πρὶν κάτω βρίσκει φρέσκια κοπριά ἀπὸ ρινόκερο. Εἶναι μιὰ σκοῦρα μαλακιά μάζα. Μυρίζει ἀπαίσια. Φριχτά!

Ὁ Ποκοπίκο σκύβει χιρνούμενος. Ἀρπάζει στὶς τεράστιες χοφτες του ὅσο περισσότερη μπορεῖ. Ἐρχεται μπροστὰ ἀπ' τὸν Κράουζ. Τοῦ τὴν πετάει μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ στὰ μούτρα:

— Κλάφ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου Ἐπιστήμονα σκεπάζεται δόλοκληρο ἀπ' αὐτὴν. Τὰ μάτια του κλείνουν. Παύει νὰ βλέπει. Σὰν τρελλὸς πασχίζει νὰ τὴν ξεκολλήσει ἀπὸ πάνω του. Μουγγρίζει ἀπαίσια.

Και νά : Σκοντάφτει πάλι. Σωριάζεται ανάσκελα. Μισολυπόθυμος. Άνοίγει λαχανιασμένως τὸ στόμα του. Άνασαινει βαριά.

Ὁ Ποκοπίκο—άόρατος πάντοτε— σκύβει τώρα πάνω στὸ κεφάλι του. Λίγη—λίγη ξεκολάει τὴν κοιλιά τοῦ ρινόκερω ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ Κράους. Καθὼς ἐκεῖνος βρίσκεται μ' ἀνοιχτὸ στόμα, τοῦ τὴν πετάει μέσα. Μουρμουρίζει :

— "Ελα... Νιανιά! Νιανιά μὰμ!.. Περιδρόμασε λοιπόν, μωρό μου!..

Ὁ διαβολεμμένος Νάνος τοῦ κάνει κι' ἄλλα ἀμέτρητα μαρτύρια!.. Τέλος ὁ «Σκοτεινὸς» Ἀνθρώπος, μισοπεθιμένος σχεδόν, φτάνει κοντὰ στὸν καμουφλαρισμένο Πύραυλό του...

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας» μαθαίνει ἔτσι τὸ ἀπαίσιο λημέρι τοῦ κακούργου.

Ὁ Ποκοπίκο παίρνει τώρα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Τραβάει γιὰ τὸ Ρομπότ. Πηγαίνει νὰ λύσει τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα.

Και νά : Μόλις φτάνει ἐκεῖ, δευτέρη περιπέτεια τὸν περιμένει: Μιά μεγαλόσωμη τίγρη βρῖσκεται μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ τεράστιου ἀτσαλένιου γίγαντα. Κυττάζει μὲ λαχτάρα τοὺς δυὸ δεμένους Νέους. Εἶναι ἔτοιμη νὰ πηδήσει μέσα. Νὰ τοὺς ἀρπάξει στὰ νύχια. Νὰ τοὺς χαρεῖ στὰ δόντια της!

Ὁ Νόνος μουρμουρίζει ψύχραιμα :

—Βρὲ καλῶς τὴν κυρὰ Φρόσω τὴ μουστακαλοῦ! Θὰ σὲ σιγυρίσω κι' ἐμένα!..

Ἀμέσως, άόρατος καθὼς εἶ-

ναι, χύνεται πάνω στὸ πεινασμένον θερίδι. Καβαλλάει στὸ σβέρο του. Τραβάει τίς τρίχες ποῦχει ἡ τίγρη στὰ ρουθούνια της. Σιγοτραγουδάει ἡσυχος. Εὐχαριστημένος :

«Κἄν κρατει, κυρὰ Φρόσω, καὶ θὰ ὀδεῖς πὼς τάκα—τάκα, θὰ σοῦ τήνε ξεριζώσω
τρίχα—τρίχα τὴ μουστάκι!..»

Ἡ τίγρη ξαφνιαίνεται. Κάνει ἀπότομες κινήσεις. Ζητάει νὰ τινάξει ἀπ' τὸ σβέρος του τὸν ἐνοχλητικὸν ἐπισκεπτή. Ὅμως τίποτε δὲν καταφέρνει. Ὁ Ποκοπίκο ἔχει κολλήσει πάνω της σὰν βδέλλα. Ξερριζώνει τίς τρίχες τοῦ μουστακιού της. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θέλει νὰ μάθει καὶ γιὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ τρέφει ἀπέναντί του ἡ Χουχού. Μιά—μιὰ καθὼς τραβάει τίς τρίχες μουρμουρίζει σοβαρῶς :

— Μ' ἀγαπεῖ.. Δὲν μ' ἀγαπεῖ.. Μ' ἀγαπεῖ... Δὲν μ' ἀγαπεῖ.. Μ' ἀγαπεῖ...

Λὲς κι' ἡ τρομερὴ μουσοῦδα τοῦ θεριοῦ εἶναι μιὰ ὁμορφὴ καὶ μυρωμένη.. μαργαρίτα!

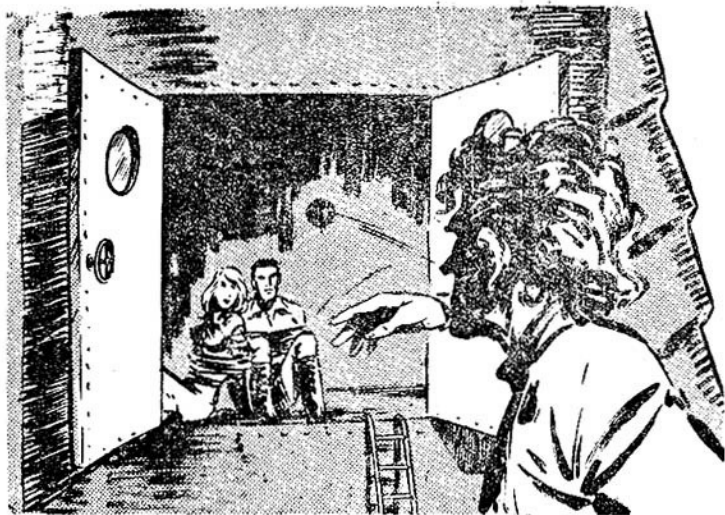
Ἡ νίγρη στριφογυρίζει τρομαγμένη τώρα. Σὰν νὰ κυνηγάει νὰ πιάσει τὴν... οὐρὰ της.

Ὁ άόρατος Ποποκοπίκο τὴ λυπᾶται. Θέλει νὰ τὴ βοηθήσει :

—Στάσου. κυρὰ Φρόσω μου! Ἔτσι ποὺ κάνεις, δὲν θὰ τὴν πιάσεις ποτέ! Περίμενε λιγάκι. Θὰ σὲ δώσω ἐγὼ!..

Ἀμέσως, καβαλλάει ἀνάποδα στὴ ράχη τοῦ θεριοῦ. Μὲ τ' ἀριστερό χερί ἀρπάζει τὴν οὐρὰ. Μὲ τὸ δεξι σηκώνει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του :

— Χράπ!..

‘Ο «Σκοτεινός Ἀνθρωπος» περιμένει ἐπ’ ἔξω ἀκίνητος. Μόλις ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ Ρομπότ πετάει μέσα μιὰ ἀτομικὴ βόμβα.

Τὴν κόβει πέρα γιὰ πέρα !..
Τὴ βάζει στὸ στόμα τῆς τίγρης.
Σκαρώνει κι’ ἄλλο φρέσκο σι-
χάκι :

«Σᾶς τῶχο πεῖ πολλὲς φορὲς :
δὲν λὲω καλαμπούρια.
Καὶ τῶν θεριῶνε τίς οὐρὲς
τίς κόβω σάν... ἀγγούρια !»
‘Αμάν, ἀμάν κοὶ κόντρο’ ἀμάν,
οἱ... σκοτωμένοι μου βρωμᾶν !»

‘Ο Νᾶνος κάνει ἀζόμα χίλιες
δυσὲς λαχτάρες στὸ πεινα-
σμένο θεριό. Τέλος τρομαγμένο
τ’ ἄμωρο, ξεχνάει τὴν πείνα
του. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει
μ’ ἀφάνταστη ταχύτητα. Μαζί
παράσέρνει καὶ τὸν Ποκοπίκο.

‘Ο «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
τὰ χάνει ὥρα. Στειγγλίζει τρο-
μαγμένος στὴν τίγρη.

— ‘Αμάν, ἀδελφούλα μου, μ’
ἔκαψες ! Κᾶνε... στάση νὰ κα-
τέβω !..

Ποὺς τὸν ἀκοῦει ὅμως ! Τὸ
θεριό τρέχει σάν τρελλὸ νὰ σω-
θεῖ. Νοιώθει δέος μπροστὰ στὸν
ἀόρατον ἀντίπαλο.

‘Ο Ποκοπίκο ἀναγκάζεται νὰ
πηδήσει ἀπ’ τὴ ράχη του. Γκρε-
μοτσακίζεται κάτω. Κοντρο-
βαλάει σάν ζωοποιεῖ στὸν κατή-
φορο. Τίλος σταρατάει κάποτε
Τρίβει τὰ πονεμένα πτερά του.
Καμαρώνει γιὰ τὸ κατόρθωμα.

Μουρμουρίζει με περηφάνεια
στον εαυτό του.

— Πολύ σέ γουστάρω, αδερ-
φέ μου! Μά πάρα πολύ!..

Σηκώνεται σακατεμένος. Γυ-
ρίζει πίσω. Με δυσκολία κατα-
φέρει να σκαρφλώσει στο
Ρουπτότ. Να πηδήσει μέσα στην
κοιλιά του.

Και νά: Λύνει τώρα τον Κε-
ραυνό και τη Θύελλα. Τους λευ-
τερώνει...

‘Ο Γιός του Γκαούρ έχει γίνει
μπαρούτι απ’ τὸ κακό του. Μό-
λις νοιώθει πὸς εἶναι λεύτερος,
πειτᾶται ὀρθός. Κλείνει με βιά-
ση τὴ βαριά τετράγωνη πόρτα.
Αἰχμαλωτίζει τὸν ἄορατο Νᾶνο
στην τεράστια κοιλιά τοῦ ἄστα-
λένιου γίγαντα.

‘Αμέσως, μ’ ἀπλωμένα τὰ χέ-
ρια, ἀρχίζει νὰ ψάχνει. Δεξιά.
‘Αριστερά. ‘Επάνω. Κάτω...

Και νά: Δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν
ἀνακαλύψει. Τὸν ἀρπάζει απ’ τὴ
χατζάρα. ‘Ανοίγει πάλι τὴν πόρ-
τα τοῦ Ρομπότ. Τὸν βγάζει ἔξω.

‘Αλίμονο! Μὲ τὸ ἓνα χέρι,
τὸν κρατᾷ γερά. Μὲ τ’ ἄλλο,
μανιασμένος καθὼς εἶναι, τὸν
χτυπᾷ ἐλύπητα. Χωρὶς νὰ στα-
ματᾷ, Χωρὶς νὰ παίρνει ἀνάσα.

‘Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει με
θαυμασμό:

— ‘Αμάν, μπερνάχι, ἀδερφέ
μου! Μπερνάχι ἀεροδυναμικό!..

Θέλει ὅμως καὶ νὰ κρατήσῃ
τὸ γόητρό του. Νὰ δείξῃ πὸς
εἶναι σκληρὸς ‘Αντρας. Πὼς
δὲν ἔχει οὔτε νοιώσει κἀν τὰ
τρομερά χτυπήματα! Τὶς καρ-
νιαζιές πὺν πέφτουν σὸν χυλάζι!

Κυττάζει ἄτάραχος τὰχα τὸν
Κεραυνό. Τὸν παρακαλᾷ:

— ‘Αμα θ’ ἀρχίσῃς νὰ...

βαρᾶς, ἀδερφέ μου, πέστο μου!
Θέλω νὰ καταγράψω τὶς στρά-
κες! Νὰ μὴ με φᾶς στὸ καν-
τάρι!..

‘Ο Γιὸς τοῦ Γκαούρ ἔχει γίνει
ἐξαλλος. Τὸν χτυπᾷ με λύσσα.
Μὲ μανία! ‘Απ’ τὸ μέτωπο τοῦ
μελαχροينوῦ παλικάριου, τρέχει
βροχή ὁ ἰδρώτας.

‘Ο Νᾶνος πονάει ἀφάνταστα.
Νοιώθει πὸς θὰ ξεψυχήσει.
Συμβουλευεῖ τὸν Κεραυνό:

— Κᾶνε καὶ κανὰ τσιγάρο, ἀ-
δερφέ μου! Μεροκάματο τὸ πῆ-
ρες! Κι’ αὐριο μέρα τοῦ Θεοῦ
εἶναι!

‘Η Θύελλα ἔχει χρυσῇ καρ-
διά. Πονάει νὰ βλέπῃ τὸν... ἄο-
ρατο Ποκοπίκο, νὰ σπαράξῃ
στὰ χέρια τοῦ συντρόφου της.
Κρατᾷ τὰ χέρια τοῦ Κεραυ-
νοῦ. Σῶζει τ’ ἄμοιρο παιδί.

Στὸ διάστημα αὐτό, πέφτει
ἀπ’ τὴ μέση τοῦ Νάνου, ἡ χα-
λασμένη συσκευὴ πὺν τὸν εἶχε
κάνει ἄορατο.

‘Ο Ποκοπίκο, λεύτερος τώρα,
τὸ βάζει στὰ πόδια. Μόλις ξεμα-
κραίνει κάμποσο, σταματᾷ. Γυ-
ρίζει γιὰ λίγες στιγμές. Φωνάζει
στὸ Γιὸ τοῦ Γκαούρ:

— Οὐ νὰ μοῦ χαθεῖς, Τζιτζι-
φιόγκο!

Καὶ συνεχίζει τὸ φευγικό. ‘Αό-
ρατος καθὼς εἶναι, τραβάει γιὰ
τὸ θεόρατο δέντρο. ‘Εκεῖ πού,
στὰ ψηλὰ κλαδιά του, ἔχει στή-
σει τὸ καλυβάκι της, ἡ μελιστά-
λακτη Χουχού.

Τὴν ἔχει ἀπεθυμήσει τὴ «ρη-
μάδα»! Μὰ πὺν πολὺ ἔχει ἀπε-
θυμήσει τὸν ψωραλέο τρίποδο
γὰ ἰδάρῳ του. Τὸν περιβόητο
Καθαρόαιμο!

Ο ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΚΡΑΟΥΖ

‘Ο Κεραινός κι’ ἡ Θύελλα σκεπάζουν μὲ κλαδιά τὸ Ρομπότ. Θέλουν νὰ τὸ κρύβουν ἀπ’ τὰ μάτια τῶν μαύρων ἰθαγενῶν.

Κουβεντιάσουν γιὰ λίγη ὥρα. Τέλος παίρνουν μιὰ ἀπόφαση : Θὰ πᾶνε νὰ συναντήσουν τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν. Θὰ τοὺς ποῦνε, γιὰ μιὰ ἀκόμια φορὰ, πὼς εἶναι παιδιὰ τους. Θὰ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ τοὺς πείσουν,

‘Υστερα, ὅλοι μαζί, θὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὸν ἀπαίσιο Κράουζ. Θὰ καταστρέψουν τὸν πύραυλό του. Θὰ τὸν ἐξαναγκάσουν νὰ φύγει ἀπ’ τὴ Ζούγκλα.

Πρὶν ξεκινήσουν, ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ, παίρνει ἀπὸ κάτω τὴ γαλασμένη συσκευή τοῦ ἀόρατου Ποκοπίκο. Σὲ λίγες στιγμὲς μέσα, τὴν ἔχει κιόλας ἐπισκευάσει. Ἐξηγεῖ στὴ Θύελλα :

— Τώρα τὸ μηχανήμα εἶν’ ἐν τάξει. Φτάνει νὰ πῶσω ἓνα κουμπί, κι’ ὁ Νᾶνος ἀπὸ ἀόρατος πού εἶναι θὰ γίνῃ ὁρατός. Ἀλλὰ ἄς τὴν ἀφήσουμε γιὰ λίγο νὰ χαρεῖ. Ποιὸς ξέρει τί φάρσες ἐτοιμάζει νὰ κάνει στὴ Χουχού καὶ στὸν Καθαρόσομο !

‘Ο Κεραινός κι’ ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν, ξεκινοῦν σὲ λίγο. Τραβᾶνε πρῶτα στὸ περήφανο Ἑλληνικὸ βουνό.

Κατεβαίνουν πάλι τὰ τρομαχτικὰ βράχια. Φεύγουν γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ νὰ : ‘Ο Ταρζάν, ὁ Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού βρίσκονται ἐκεῖ.

‘Ο Κεραινός κι’ ἡ Θύελλα

νοιώθουν ἀνείπωτη χαρὰ πού τοὺς βλέπουν. Κάνουν μὲ λαχτάρα νὰ δρασκελίσουν τ’ ἀνοιγμένα τῆς σπηλιάς.

‘Ομως ξαφνικὰ σταματοῦν. Τὰ χαροῦμένα πρόσωπά τους παίρνουν ἄγρια ἔκφραση. Τὰ μάτια τους λάμπουν παράξενα. Θαρροῦν πὼς ἀκοῦνε μιὰ ἀλόκοτη μακρυνὴ φωνή. Σὰν νὰ τοὺς λέει :

— ‘Οχι ! Αὐτοὶ πού λαχταράτε τώρα ν’ ἀγκαλιάσετε, δὲν εἶναι γονιοὶ σας ! Εἶναι κακοὶ ἐχθροί. Θέλουν νὰ σκοτώσουν τὴν ἀγάπη σας. Νὰ σᾶς χωρίσουν. Νὰ σᾶς φέρουν μεγάλες συμφορές !

Ἡ ἐπίδραση τῆς φωνῆς στὶς ψυχὲς τους, εἶναι ἀκατανίκητη.

Καὶ νὰ : Ἀντὶ νὰ πέσουν στὴν ἀγκαλιὰ τῶν γονιῶν τους, γίνονται κατὰ ἀπίστευτο ! Χύνονται μὲ λύσσα πάνω τους. Ζητάνε νὰ τοὺς κατασπαράξουν.

‘Ο Κεραινός πιάνεται στὰ χέρια μὲ τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού. Ἡ Θύελλα μὲ τὸν Ταρζάν !

‘Ολοι μαζί, γίνονται τώρα στὴ σπηλιά, ἓνα κουβάρι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Κράουζ βρίσκεται μέσα στὸν Πύραυλό του. Εἶναι ἓνα σωστὸ ἐπιστημονικὸ Ἐργαστήριο ! Κυττάχτε τον :

Στέκει μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπ’ τὶς τόσες σατανικὲς συσκευὲς του. Αὐτὴν πού χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ σὲ ἀπόσταση τὴ θέλησή του.

Ἀπ’ τὸ πλαῖνὸ μηχανήμα τηλεοράσεως, ἔχει δεῖ, πρὶν ἀπὸ λίγο, τοὺς δυὸ Νέους νὰ προ-

χωροῦν γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τοὺς ἀκούει πού λένε πῶς πηγαίνουν νὰ συναντήσουν τοὺς γονιούς τους. Νὰ τοὺς ποῦν, γιὰ μιὰ ἀκόμα φερά, πῶς εἶναι παιδιὰ τους.

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας στέλνει τώρα τίς μαγικὲς ἀκτῖνες τῆς συσκευῆς του στὸν Κεραυνὸ καὶ στὴ Θύελλα. Σταλάζει στὶς ψυχὲς τοὺς μίσος θανάσιμο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πού τοὺς χάρισαν τὴ ζωὴ. Μιλάει μπροστά στὸ παράξενο μηχανήμα :

— Ὁχι ! Αὐτοὶ πού λαχταροῦν τώρα ν' ἀγκαλιάσετε, δὲν εἶναι γονιοὶ σας ! Εἶναι κακοὶ ἐχθροί ! Θέλουν νὰ σκοτώσουν τὴν ἀγάπη σας. Νὰ σᾶς χωρίσουν. Νὰ σᾶς φέρουν μεγάλες συμφορὲς !

Ἀμέσως γυρίζει στὴ συσκευὴ τηλεοράσεως. Παρακολουθεῖ μὲ ἱκανοποίησιν τὴν πάλιν πού γίνεται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς τοῦ Ταρζάν.

Τὸ ἀπαίσιον πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ ἄγρια χαρά. Νοιώθει ἀφάνταστη ψυχικὴ ἡδονὴ μπροστά στὸν τραγικὸ αὐτὸ ἀλλήλοσπαραγμὸ !

Ξαφνικὰ μιὰ σατανικὴ ἰδέα περνάει ἀπ' τὸ καταχθόνιον μυαλό του. Σταματᾷ τὴ συσκευή. Ἡ κακούργα θέλησή του παύει νὰ ἐπηρεάζει τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα. Δὲν νοιοῦν πιά τὴν ἀνάγκη νὰ σπαράξουν τοὺς γονιούς τους. Σταματοῦν νὰ παλεύουν. Στέκουν μπροστά τους ἀκίνητοι. Μαρμαρωμένοι. Τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀπότομη αὐτὴ μεταστροφή.

Σὲ λίγες στιγμὰς συνέρχονται καὶ πῶς. Προσπαθοῦν νὰ δικαιολογηθοῦν. Μὰ ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρζάν δὲν ἀκοῦνε τίποτα. Μὲ βάναντες σπρωξιὲς πετᾶνε ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά τοὺς δυὸ Νέους.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα δὲν φέρνουν καμμιά ἀντίσταση. Φεύγουν καταλυπημένοι. Τὰ γαλάζια μάτια τῆς Κόρης τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, ἔχουν βουρλώσει. Σὰν θάλασσα πού τὴ δέρνει δυνατὴ βροχή !

Ὁ Κράουξ βάζει ἀμέσως σ' ἐνέργειαν τὴ σατανικὴ ἰδέα πού πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του. Γυρίζει πάλιν τὸ διακόπτη τῆς συσκευῆς πού ἐπιβάλλει τὴ θέλησή του.

Μιλάει τώρα σ' ὅλα τὰ θεριὰ καὶ τ' ἀγρίμια τῆς Ζούγκλας. Τὰ διατάζει νὰ ἐπαναστατήσουν κατὰ τοῦ Ἀρχοντα Ταρζάν. Νὰ χυθοῦν στὴ σπηλιά του. Νὰ σπαράξουν κι' αὐτὸν κι' ὅσους βρίσκονται μέσα ἐκεῖ.

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Σὲ λίγο, ἀμέτρητα λιοντάρια, τίγρεις, λεοπάρδαλες, ὕαινες, ἐλέφαντες, ἀρκοῦδες, κροκόδειλοι, φίδια, ὄρνια καὶ κάθε λογῆς θεριὰ κι' ἀγρίμια, συγκεντρώνονται στὴν περιφέρεια τῆς Μεγάλης Πηγῆς. Ἀπὸ κει ξεκινᾶνε γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Οὐρλιάζουν ἀπαίσιον.

Ἀκόμα κι' ὁ Σόμ, κι' ἡ Βάτ κι' ἡ Τσίτα, βρίσκονται ἀνάμεσα στοὺς ἐπαναστάτες. Τρέχουν μαζί τους...

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος» τρῖβει τὰ χέρια του χαρούμενος. Εἶναι ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ πού θὰ γίνηι !

‘Ο άβρατος Ποκοπίκο κάνει φοδερά βασανιστήρια στην τίγρη.
Τό άμμοιρο θεριό έχει μανιάσει . . .

Μονάχα ο Πίκ, τὸ τετραπέ-
ρατο κοράκι, δὲν πηγαίνει μαζί
μὲ τὰ ἐπαναστατημένα ζῶα. Ἡ
ἀγάπη του γιὰ τὸν Γκαοῦρ, τὴν
Ταταμποῦ καὶ τὸν Ταρζάν, εἶ-
ναι τόση, πού δὲν ἐπηρεάζεται
ἀπ’ τὰ ἠλεκτρικά κύματα τοῦ
Κράουζ.

Τέλος, τὰ θεριά καὶ τ’ ἀγρί-
μα φτάνουν στὴ σπηλιὰ τοῦ
Ταρζάν. Τὴν κυκλώνουν. Οὐρ-
λιάζουν ἄγρια ! Ὁ Ἀρχοντας
τῆς Ζούγκλας, μαζί μὲ τὸν
Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμποῦ, ταμ-
πουρῶνονται μέσα. Εἶναι ἀδύ-
νατο νὰ τὰ βγάλουν πέρα μα-
ζί τους.

Ὅμως ἀπὸ στενὲς χαραμίδες,
τρυπώνουν στὴ σπηλιὰ φαρμα-
κερά φίδια. Ἀναγκάζουν τοὺς
δυὸ συντρόφους καὶ τὴ μελαψή
γυναικα, νὰ βγοῦν ἔξω. Νὰ ζη-

τήσουν μὲ τὴ φυγὴ νὰ σωθοῦν...

Τὰ λιοντάρια κι’ οἱ τίγρεις
χύνονται τώρα πάνω τους. Μα-
ζί τους κι’ ὅλα τ’ ἄλλα θεριά
κι’ ἀγρίμα.

Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρζάν κι’ ἡ
Ταταμποῦ, δὲν εἶχαν βρεθεῖ
ποτέ ἄλλοτε σὲ πιὸ δύσκολη
σσιγμῇ. Σὲ πῶς τραγικὴ θέση !

Τὸ μόνο πού θὰ μπορούσε νὰ
τοὺς σώσει εἶναι τὰ χορτόσχοι-
να. Αὐτὰ πού κρέμονται ἀπ’
τὰ θεόρατα δέντρα .

Καὶ νά : Ἀρπάζονται γρήγορα
ἀπ’ τὶς ἄκρες τους. Αἰωροῦνται
στὸ κενό. Τινάζονται μὲ ἀσύλ-
ληπτη ταχύτητα ἀπὸ δέντρο σὲ
δέντρο !.. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς
ἔχουν φτεροῦγες. Πὼς πετᾶνε
στὸν ἀέρα !..

Τὰ θεριά καὶ τ’ ἀγρίμα χύ-
νονται ξωπίσω τους. Τρέχουν

ἀπὸ κάτω. Τοὺς κυνηγᾶνε... Ὅμως τιποτα δὲν μποροῦν νὰ κάνουν !.. Ἀφοῦ κι' αὐτὰ τὰ ὄρνια δὲν καταφέρνουν νὰ τοὺς φτάσουν.

Πιὸ γρήγορ' ἀπ' ὅλους, τρέχει ἡ Ταταμπού. Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα εἶναι ἀφθαστη σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς πορείας. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὴν φτάσει...

Ὅμως ἀλίμονο ! Σὲ μιὰ στιγμή, τὰ χέρια τῆς γλυστοροῦν ἀπ' τὸ χορτόσχοινο. Πέφτει κάτω. Ἀνάμεσα στὰ θεριά πού τοὺς παροκολουθοῦν...

Μιὰ λεοπάρδαλη βρίσκεται στὰ χαμηλά κλαδιὰ κάποιου δέντρου. Κάνει τρομερὸ πῆδημα. Πέφτει σὰν ὄρνιο πάνω στὴν αἰοοῖρη Ἑλληνίδα.

Ἡ Ταταμπού εἶναι ἀφάνταστα ψύχραιμη. Μὲ τὸ μαχαίρι τῆς χτυπάει στὸν ἀέρα τὸ θεριό. Τὸ τραυματίζει. Καταφέρει νὰ σωθεῖ ἀπ' τὰ νύχια καὶ δόντια του...

Ὅμως γύρω τὴν ἔχουν κυκλώσει ἀμέτρητα ἄλλα. Εἶναι ἔτοιμα κι' αὐτὰ νὰ ἐπιτεθοῦν...

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ γλυστράνε τρομαγμένοι ἀπ' τὰ χορτόσχοινα. Φτάνουν κάτω. Τρέχουν μὲ τρελλὸ θάρος πρὸς τὴ μελαψὴ γυναῖκα. Νὰ τὴ βοηθήσουν. Νὰ τὴ σώσουν !..

Ὁ κίνδυνος εἶναι τρομαχτικός ! Αὐτὸ πού κάνουν εἶναι σωστὴ αυτοκτονία !..

Καὶ νά : Τὰ μανιασμένα θεριά χύνονται τώρα πάνω καὶ στοὺς τρεῖς. Φοβερὴ καὶ τρομερὴ μάχη ἀρχίζει...

Ὁ Γκαούρ δὲν εἶναι μονάχα καλὸς. Εἶναι κι' ἔξυπνος. Καταλαβαίνει πῶς κάποια ξένη δύνα-

μη σπρώχνει τὰ θεριά κατεπάνω τους. Ἡ ἑλληνικὴ καρδιά του σπαράζει νὰ βλέπει τὸ μακελιὸ πού γίνεται. Φωνάζει στοὺς συντρόφους του :

— Πιαστῆτε πάλι στὰ χορτόσχοινα. Ἐλάτε νὰ ξαναψύγουμε. Εἶναι ἀδίκο νὰ σκοτώνουμε τὰ ζῶα... Εἶναι ἄνθρωο !.. Ποιὸς τὸν ἀκούει ὅμως !.. Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμπού ἔχουν μεθύσει πιά στὸ αἷμα...

Μὰ κι' ἂν ἀκόμα ἤθελαν, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ φύγουν. Τὰ θεριά ἔχουν κάνει ἀδιαπέραστο τεῖχος γύρω τους... Μέσα στὸν ἴδιο κλοιὸ βρίσκεται τώρα κι' ὁ Γκαούρ. Ἀδύνατο κι' αὐτὸς νὰ ξεφύγει...

Ὁ κίνδυνος γίνεται ἀκόμα πὺρ μέγας. Πρῶτες - πρῶτες, ἡ Τοῖτα καὶ ἡ Βάτ, τοὺς κάνουν ὑποულὴ ἐπίθεση ἀπὸ πίσω... Κολᾶνε σὰν στρεῖδια στὶς ράχες τοῦ Γκαούρ καὶ τοῦ Ταρζάν. Μὲ τίς παλάμες τοὺς κλείνουν τὰ μάτια. Δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ βλέπουν. Ταυτόχρονα κι' ὁ γιγαντόσωμος ἐλέφαντας Σόμ, τρέχει πρὸς τὸ μέρος πού βρίσκονται. Ζητάει νὰ τοὺς ποδοπατήσει. Νὰ τοὺς λιοῦσει κάτω ἀπ' τὰ τεράστια βαριά ποδάρια του...

Ἀμέσως κι' ὅλα τ' ἄλλα θεριά κι' ἀγρίμα χύνονται πάνω τους. Στὴ στιγμή, ἄνθρωποι καὶ ζῶα, γίνονται ἓνα τραγικὸ κουβάρι ! Τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν θεριῶν σκεπάζουν τίς πονεμένες κραυγὲς τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, οἱ δύο γίγαντες κι' ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα, εἶναι ἀδύνατο νὰ γλυτώσουν !..

Σὰ λίγες στιγμὲς, κι' αὐτὰ τὰ

κοκαλάκια τους θάχουν φαγω-
θεί...

Μονάχα ὁ Πιζ δὲν φαίνεται
πουθενά... Πού νά βρίσκεται ἄ-
ραγε; Τί κάνει αὐτὴ τὴ φορὰ
γιὰ νά σώσει τοὺς ἀγαπημένους
του φίλους;

Καὶ νά: Ἐαφνικὰ οἱ μαῦρες
φτερούγες του παρουσιάζονται
στὸν οὐρανό. Κράζει χαρούμενα.
Θριαμβευτικά.

Δὲν ἔχει ἄδικο. Τὴν ἴδια στιγ-
μὴ φτάνουν ἀλαλιασμένοι στὸ
μέρος ποὺ γίνεται τὸ κακό, ὁ
Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα.

Τὸ τετραπέρατο κοράκι ἔφα-
ξε ὁλόκληρη τὴ Ζουγκλα γιὰ νά
τοὺς βροῖ. Ὑστερα μ' ἐκφρα-
στικά κραῖσματα, πέτυχε τὸ σκο-
πό του. Κατάφερε νά τοὺς δώ-
σει νά καταλαβουν, πὼς κατὶ
τροπὸ ἐρῶ συνέβαινε... Μπόρεσε
νά τοὺς κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον.
Νά τοὺς κάνει νά τὸν ἀκολου-
θήσουν. Ἔτσι, οἱ δυὸ Νέοι φτά-
νουν ἐκεῖ,

Μ' ἀφάνταστη φρίκη ἀντικρύ-
ζουν τὴ συμφορὰ π' ἀπὸ στιγμὴ
σὲ στιγμὴ θά γίνει. Τὰ μανια-
σμένα θεριά θὰ σπαράξουν τοὺς
δυστυχισμένους γονιούς τους.

Ἀμέσως τρεβᾶνε κι' οἱ δυὸ τὰ
παρῆξενα πιτσόλια. Τὰ γεμίζουν
μὲ ἀσφαῖρα καπνογόνα φουσίγ-
για. Ὁ καπνὸς ποὺ βγάζουν εἴ-
ναι ναρκωτικός...

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα πυ-
ροβολοῦν στὸ σωρό. Ἀμέσως ξε-
μακραίνεν ἀπ' τὸ σύννεφο τοῦ
καπνοῦ τοῦ γίνεται. Πρέπει νά
προστατέψουν ἀπ' τὴ νάρκωση
τοὺς ἑαυτοὺς τους. Μονάχα ἔ-
τσι θὰ προσφέρουν βοήθεια στὰ
τραγικὰ θύματα!..

Ἀπίστευτο!.. Σὰ λίγες στιγ-
μὲς μέσα, ὅσα θεριά βρίσκονται
στὴν περιοχὴ τοῦ καπνοῦ, ναρ-
κώνονται. Σωριάζονται ἀργὰ κά-
τω. Μένουν ἀκίνητα...

Τὸ ἴδιο κι' οἱ δυὸ γίγαντες.
Κι' ἡ Ταταμπού. Πέφτουν κι' αὐ-
τοὶ ἀνάσθηται...

Ὁ Κεραυνὸς ἔχει μαζί τ' ἀν-
τιφάρμακο. Ρίχνει στὸ μαντῆλι
του δυὸ - τρεῖς σταγόνες ἀπὸ μι-
κρὸ πράσινο μπουκαλάκι. Τὸ
φέρει αὐτῶτα στὰ ρουθούνια
τῆς Μητρὸς του. Ὑστερα τοῦ
πατέρα τῆς Θύελλας. Τέλος τοῦ
δικοῦ του Πατέρα.

Ἀμέσως κι' οἱ τρεῖς, συνέρ-
χονται ἀπ' τὴ νάρκη. Πετῶναι
ὄρθοι. Ἀντικρύνουν κατάπλη-
κτοι γύρω τοὺς Βλέπουν τ' ἀκί-
νητα κορμιά τῶσον ἑστιῶν. Πένω
ἀπ' τὰ κεφάλια του; ὁ Πιζ κρά-
ζει χαρούμενα. Σὺν νά τοὺς
λέει:

— Ναί!.. Ἐγὼ ἔφερα τοὺς
δυὸ σωτήρες! Σὲ μένα χρωστᾶτε
τὴ ζωὴ σας!..

Ὅμως ἐκεῖνοι δὲν ἔχουν τί-
ποια καταλάβει ἀπ' ὅσα γίναν!..

Οἱ δυὸ Νέοι τραβᾶνε τοὺς ἑα-
νωζωντανμένους γονιούς τους:

— Ἐλάτε μαζί μας τώρα...
Πρέπει νά ξεμακρύνουμε γρή-
γορα.. Στὸ δρόμο θά σᾶς ἐξη-
γήσουμε πὼς γίναν ὅλα αὐτά!..

Ἡ Ταταμπού κάνει νά τοὺς
ἀκολουθήσει... Ὁ Γκασιὺ κι' ὁ
Ταρζάν τὴ συγκρατοῦν. Ταυτό-
χρονα φωνάζουν ἄγρια στὸν Κε-
ραυνὸ καὶ στὴ Θύελλα:

— Χαθεῖτε ἀπ' τὰ μάτια μας,
κακοῦργοι!.. Τί ζητᾶτε πάλι ἀπὸ
μᾶς!;

Δείχνουν κι' οἱ δυὸ ἄγριες
διαθέσεις. Φοῖνοντ' ἔτοιμοι νά

χυθοῦνς πάνω στους... δολοφόνους τῶν παιδιῶν τους, ὅπως τοὺς νομίζουν πάντοτε. Νὰ τοὺς παραξέουν...

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα δὲν θέλουν νὰ τοὺς ἐξαγριώσουν περισσότερο. Προχωροῦν ἀργά. Φεύγουν κατὰ τὸ βορριά.

Οἱ δυὸ γίγαντες κι' ἡ μελαψὴ γυναίκα, μένουν γιὰ λίγο ἐκεῖ. Ἀκίνητοι. Βαθιὰ συλλογισμένοι. Δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν πῶς ἔχουν σωθεῖ ἀπ' τὰ μανιασμένα θεριά.

Πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους φτερουγίζει ἀκόμα ὁ Πίζ. Τὸ Μαῦρο Πουλί κράζει τώρα ἀνήσυχτα. Τρομανμένα!

Καὶ νά: Τὸ κακὸ δὲν ὀργεῖ νὰ φανεῖ: Τὰ ναρκωμένα θεριά συνέρχονται γρήγορα. Χύνονται πάλι στοὺς τρεῖς συντρόφους.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δείχνουν πιότερη λύσσα καὶ μανία!

Οἱ φίλοι μας δὲν χάνουν στιγμή. Μ' ἓνα πῆδημα ὁ καθένας, ἀρπάζεται ἀπὸ κάποιο κρεμμυσαμένο χορτόσχοινο. Τὸ ἐναέριο τρέξιμο ξαναρχίζει. Συνεχίζεται γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμα.

Τὰ θεριά τοὺς ἀκολουθοῦν ἀπὸ κάτω. Ὁ Πίζ ἀπὸ ψηλά.

Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμποῦ διασχίζουν τὴ Ζούγκλα μ' ἀφάνταστη ταχύτητα. Ξεπερνοῦν κάπως τὰ θεριά.

Ὅμως ἡ γοηγοράδα αὐτὴ τοὺς κουράζει. Ἐχουν ἀνάγκη νὰ σταθεῖν. Νὰ ξεποστᾶσουν!

Μέχρι ποῦ νὰ τοὺς φτάσουν τὰ μοντάρια, ἔχουν λίγες στιγμὲς καιρὸ. Ἀφήνουν νὰ γλυστορήσουν ἀπ' τὰ χορτόσχοινα. Πέφτουν κάτω. Παίρνουν βαθεῖς καὶ γρήγορες ἀνάσες.

Οἱ λίγες αὐτὲς στιγμὲς περνᾶνε. Τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν θεριῶν ἀκούγονται πάλι πολὺ κοντά.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι δὲν ἔχουν ξεποστᾶσει καλά. Ὅμως ἐτοιμάζονται νὰ ξαναπιαστοῦν ἀπ' τὰ χορτόσχοινα. Νὰ συνεχίσουν τὸ ἐναέριο φευγιό τους.

Ὅμως ὄχι! Ξαφνικά μιὰ σκοτεινὴ τρύπα, τραβάει ἀντίκρι τὴν προσοχή τους. Εἶναι τὸ στενὸ ἀνοιγμά μιᾶς σπηλιάς.

Πρώτη φορὰ τὴ βλέπουν. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε τύχει νὰ περάσουν ἀπ' τὴν ἐρημὴ αὐτὴ περιοχή.

Ἀμέσως ἀλλάζουν γνώμη Δὲν συνεχίζουν τὸ ταξίδι τους. Κρύβονται μέσα σ' αὐτή.

Τὰ ἐπαναστατημένα θεριά φτάνουν σὲ λίγες στιγμὲς. Δὲν τοὺς βλέπουν. Προσπερνᾶνε χωρὶς νὰ σταματήσουν.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἔχουν σωθεῖ!

Κρυμμένοι στὴ σκοτεινὴ σπηλιά, περιμένουν νὰ σκοτεινιάσει. Τότε μονάχα λογαριάζουν νὰ βγοῦν. Νὰ τραβήξουν γιὰ τὴν κορφὴ τοῦ θεόρατου βραχώδους βουνοῦ.

Ξαφνικά, στ' ἀνοιγμά τῆς σπηλιάς, ἀκούνε παρᾶξενο θόρυβο. Κάτι σὰν σοῦρσιμο ἀνθρώπων ἢ ζώων ποὺ μπαίνουν μέσα...

Μ' ὀρθάνοιχτα κι' ἀνήσυχτα μάτια κυττάζουν. Δὲν βλέπουν τίποτα. Τ' ἀνοιγμά τῆς σπηλιάς εἶναι λευτερό. Κανένας δὲν μπαίνει μέσα.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας γιὰ καλὸ-κακό, φωνάζει ἄγρια:

— Ποιὸς εἶναι;

Καμμιά θπόκρηση δὲν παίρνει,

Ὁ Γκαοῦρ προχωρεῖ μὲ τ

τέσσερα. Φτάνει στ' άνοιγμα. Βγάξει σάν χελώνα τὸ κεφάλι του. Κυτάζει δεξιὰ κι' άριστερά. Τίποτα δὲν άντικρύζει κι' αὐτός.

Εἶναι σούρουπο πιά. 'Ο ήλιος έχει γύρει πίσω άπ' τὰ μακρυνά γαλάζια βουνά.

'Ο μελαψὸς γίγαντας γυρίζει πίσω στοὺς συντρόφους του. Μουρμουρίζει :

— Παράξενο ! Κι' όμως άκούσαμε καθαρά τὸ θόρυβο. Σάν κάτι νά μπήκε στή σπηλιά μας !

'Ο Ταρζάν άναστενάζει :

— Δὲν βραβεύσαι... Θά παρκούσαμε... Δὲν ήταν τίποτα !

Νά όμως : Τήν ίδια στιγμή άπ' τὰ βάθη τῆς σκοτεινῆς σπηλιᾶς, παραξενη βοή άκούγεται. Σάν νά κουβεντιάσουν πολλοὶ άνθρωποι μαζί.

'Η Ταταμπού άνσυχεῖ πότε-ρο άπ' ὅλους. Ψιθυρίζει :

— 'Ας φύγουμε άπ' αὐτή τή σπηλιά. Θαρρῶ πὼς εἶναι στοιχειωμένη !

'Η πανθρία 'Ελληνίδα εἶναι άτρόμητη γυναίκα. Μπορεῖ νά χτυπηθεῖ μὲ σαράντα μαύρους Καννιβάλους. Νά παλαίψει μὲ δέκα λιοντάρια. 'Όμως τρέμει σάν δειλὴ μπροστὰ σὲ κάθε τι τὸ ὑπερφυσικό. Κάθε τι πού ὁ νοῦς τῆς δὲν μπορεῖ νά ἐξηγήσει. Φοβάται πολὺ τὰ φαντάσματα ! Τὰ Στοιχεῖα !

'Ο Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ δὲν δίνουν καμμιά σημασία στὰ φοβισμένα λόγια τῆς. Μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά παρακολουθοῦν τὴ μακρυνὴ παράξενη βοή. Πρέπει τὰ μάθουν μὲ κάθε τρόπο τί εἶναι. Τί τρέχει.

Πρῶτος ὁ μελαψὸς γίγαντας

ξεκινάει. Μὲ τὰ τέσσερα προχωρεῖ στὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς σπηλιᾶς. 'Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' ή Ταταμπού τὸν ακολουθοῦν. 'Η σπηλιά εἶναι μακρόστενη. 'Εχει άρκετὸ βάθος. Οἱ τρεῖς σύντροφοι αρχίζουν ν' άπογοιτεῦνται. Νομίζουν πὼς δὲν θά τελειώσει ποτέ.

Καὶ νά : Σὲ μιά στιγμή, τὰ κεφάλια τους χτυποῦν στὰ χωματένια τοιχώματά τῆς. 'Επὶ τέλους ! 'Εχουν φτάσει στὸ τέρμα.

Τὸ παράξενο μακρυνὸ βουητὸ άκούγεται τώρα άπὸ κάτω.

Οἱ δυὸ γίγαντες ψάχνουν σάν τυφλοπόντικες στὸ σκοτάδι. 'Απλώνουν τὰ χέρια τους δεξιὰ κι' άριστερά. 'Ετσι δὲν άργοῦν ν' ανακαλύψουν μιά μεγάλη καὶ βαριὰ τετραγώνη πέτρα.

— Πρέπει νά τή σηκώσουμε, ψιθυρίζει ὁ Ταρζάν. Εἶμαι βέβαιος πὼς κάτω άπ' αὐτὴν βρίσκεται ή λύση τοῦ μυστηρίου.

Μαζί μὲ τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού, κάνουν μιά πρώτη προσπάθεια.

Χαμένος κόπος ! Οὔτε νά τὴν κουνήσουν κἂν δὲν μποροῦν.

'Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ὑπολογίζει τὸ βάρος τῆς. Μουρμουρίζει συλλογισμένος. Σάν νά κουβεντιάσει μὲ τὸν εἰσαυτὸ του :

— 'Εγώ, ξέρω καλά, πὼς μπορῶ νά σηκῶσω βάρος διακόσες ὀκάδες. 'Ο Γκαούρ αἰγοῦρα θά σηκώνει τρακόσες ! 'Εχουμε μέχρι τὴ στιγμή πεντακόσιες ὀκάδες Κι' άλλες ἑκατὸ πού θά σηκώνει ή Ταταμπού, μᾶς κάνουν ἑξακόσιες. Μὲ τέτοια δύναμη καὶ δὲν καταφέρνουμε οὔτε νά κουνήσουμε τὴν πλάκα. 'Αρα

θᾶναι κοντά χίλιες δκάδες ! Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε τίποτα !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἐπιμένει νὰ δοκιμάσουν πάλι. Νὰ βάλουν ὅση δύναμη ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν.

Πιάνουν κι' οἱ τρεῖς τὴ μεγάλη τετράγωνη πλάκα. Κάνουν μιὰ ἀκόμα ὑπεράνθρωπη προσπάθεια. Τίποτα πάλι. Μόλις καταφέρνουν νὰ τὴν ἀνασηκώσουν λίγα δάχτυλα.

Νὰ ὅμως ! Ξαφνικά νοιώθουν πῶς ἡ βαριά... πέτρα ἀρχίζει νὰ μὴν εἶναι τόσο βαριά. Δὲς πῶς κι' ἄλλα γερά μυστήρια βοηθᾶνε στ' ἀνασήκωμά της.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι καταφέρνουν τώρα νὰ σηκώσουν ὀρθῇ τὴ χοντρή τετράγωνη πλάκα. Νὰ τὴν ἀνατρέψουν. Ἡ μακρινὴ ὀχλοβοὴ ἀκούγεται ἀμέσως πὺ καθαρὰ. Φαίνεται πῶς κάποιο ἀνοιγμα καταπακτῆς ἔχουν ξεσπετάσει.

Ἡ Ταταμπού νοιώθει ξαφνικά θερμὸ ἀέρα νὰ χτυπάει στ' αὐτί της. Κάτι σὰν ἀνάσα ἀνθρώπου. Τὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Ταρζάν τοὺς ἀκούει νὰ κουβεντιάξουν ἀντίκρου της. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτοί. "Εἰσι τρομαγμένα, κάνει νὰ μετακινηθεῖ.

Καὶ νὰ : Στὸ σκοτάδι, δὲν βλέπει τ' ἀνοιγμα πού χάσκει μπροστά της. Τὸ ἔνα ἀπ' τὰ πόδια της πατάει στὸ κενό... Χάνει τὴν ἰσορροπία της. Βγάζει σπαραχτικὸ ξεφωνητό. Γκρεμίζεται κάτω...

Γαυτόχρονα σχεδόν, νοιώθει νὰ γίνεται ἓνα θῆμμα ! Δυὸ χέρια τὴν ἀρπάζουν ἀπ' τὰ μαλλιά. Τὴ συγκρατοῦν στὸ κενό !.. Ἀμέσως τὴν τραβοῦν ἔξω. Τὴν

ἀφήνουν νὰ σωριαστεῖ μισολιπὸθυμῇ στὸ στερεὸ ἔδαφος...

Οἱ δυὸ γίγαντες ψάχνουν μ' ἀπλωμένα χέρια στὸ σκοτάδι. Βρίσκουν τὴν ἄμοιρη γυναῖκα. Πρωτᾶνε ἀνήσυχτοι :

—Τὶ τρέχει, Ταταμπού ; Φαρμακερὸ φίδι σὲ δάγκωσε ;

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα, ψιθυρίζει χαμένα :

—Ἐπεσα σ' ἓνα βάραθρο ! Δυὸ γερά χέρια μ' ἄρπαξαν ἀπ' τὰ μαλλιά. Μ' ἔσωσαν... Δὲν ἦταν λοιπὸν κανένας ἀπὸ σᾶς ;

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρζάν ἀποκρίνονται μ' ἓνα στόμα :

—Ὁχι !..

Ἡ Ταταμπού νοιώθει κρύο ἰδρώτα νὰ λούζει τὸ μελαψὸ κορμὶ της. Ἀναρωτιέται με φόβη :

—Τότε κάποιο στοιχειὸ βρίσκεται μαζί μας ἐδῶ... Πρὶν ἀπὸ λίγο μᾶς βόηθησε νὰ σηκώσουμε τὴ βαριά πλάκα... Ἐγὼ ἔνοιωσα καὶ τὴν κατὴν ἀνάσα του στ' αὐτί μου... Αὐτὸ τὸ ἴδιο μ' ἄρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιά. Μ' ἔσωσε καθὼς ἔπεφτα στὸ βάραθρο !..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σκύβει ἀμέσως κάτω. Ἀπλώνει τὰ χέρια. Ψάχνει τὸ μέρος ποῦ πρὶν ἀπὸ λίγο σκέπαζε ἡ τετράγωνη πέτρα...

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Γκαοῦρ...

Ἡ μελαψὴ Γυναίκα δὲν ἔχει ἄδικο. Βρίσκονται μπροστά σ' ἓνα βαθὺ ἀνοιγμα τῆς γῆς... Ἀπὸ κάτω ἀκούγοντο οἱ μακρινὲς ἀνθρώπινες φωνές...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δίνει κουράγιο στὴν τρομαγμένη συντρόφισσά του :

—Δὲν εἶναι τίποτα, Ταταμπού... Ἡ κάταπακτὴ φαίνεται

νάχει σκαλοπάτια... 'Εγώ κι' ὁ Ταρζάν θά κατέβουμε νά δοῦμε... 'Εσύ φαίνεσαι πολὺ ταραγμένη. Καλύτερα νά μείνεις ἐδῶ. Νά μᾶς περιμένεις...

Πρῶτος ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, κατεβάζει ψαχτά τὰ πόδια του στὴ σκοτεινὴ καταπακτὴ. Βρίσκει τὰ πρῶτα χωματένια σκαλοπάτια. Σηριζέται γερά. 'Αρχίζει νά κατεβαίνει μὲ μεγάλη προσοχή!..

'Ο Γκαούρ τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Κι' οἱ δύο τους βιάζονται νά φτάσουν κάτω. Εἶναι ἀπάνταστα περιεργοὶ νά δοῦν τι ὄντα εἶναι αὐτὰ ποὺ βρίσκονται στὰ ἔγκατα τῆς γῆς!..

'Ἡ μελαψὴ 'Ελληνίδα μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένη. 'Αναποφάσιστη...

Τέλος ἀνασηκώνεται. Κατεβάζει κι' αὐτὴ τὰ πόδια στὴ σκοτεινὴ καταπακτὴ. Βρίσκει ψαχτά τὰ πρῶτα χωματένια σκαλοπάτια. 'Ακολουθεῖ διστακτικὰ τοὺς δύο ἀτρόμητους γίγαντες!..

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΟΡΑΤΩΝ!

'Ο φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο, φτάνει νύχτα πιά στὸ θεόρατο δέντρο του. 'Αόρατος ὅπως εἶναι, μπαίνει πρῶτα στὴν εὐρύχωρη κουφάλα μὲ τὰ δύο ἀνοίγματα. Στὴ «Σοῶ» του, ὅπως τὴ λέει. Ρίχνει μιά ματία στὸν κοιμισμένο Καθαρόαιμο. 'Ακούει γιὰ λίγο τὸ βαρὺ ροχολιτὸ του. 'Αναστενάζει:

—'Αράν, ἀδερφέ μου, αἶτι ποὺ τόχω! Οἱ φερούγες τοῦ λείπουνε γιὰ νά... πετάξει. τ' αἶτιμο!

Βγαίνει τώρα ἔξω. 'Ανεβαίνει μιά χορροχοινένια σκάλα. Φτάνει στὰ χοντρά κλαδιὰ τοῦ θεό-

ρατου δέντρου. 'Εκεῖ ποὺ βρίσκεται τὸ κακοφτιαγμένο καλυβάκι τῆς Χουχοῦς... 'Απ' τ' ἀνοχτὸ μικρὸ παραθυράκι πηδαίει μέσα...

'Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία, βρίσκεται ξαπλωμένη ἀνάσκελα στὰ χορταρένια στρωσιδία τῆς. Κοιμάται βαθιά... Στὰ χοντρά κόκκινα χεῖλια τῆς εἶναι ζωγραφισμένο ἓνα γοητευτικὸ κι' ἄγαρμπο χαμόγελο. Ποιὸς ξέρει τι γλυκὸ ὄνειρο βλέπει αὐτὴ τὴ στιγμὴ!..

'Ο Ποκοπίκο στέκει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος. Τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό. Μουρμουρίζει:

—Νοστιμούλα, ἡ οημάδα!.. Θάνα πολὺ βλάκας ὁ Καθαρόαιμος, ἂν δὲν τὴν πάρει!..

Σκύβει ἀμέσως πλάϊ. Τῆς χαϊδεύει τὰ φουσκωτὰ μαῦρα μάγουλα! Ψιθυρίζει:

—'Αράν, μαγούλες, ἀδερφέ μου! Σάν... τουλούμα τοῦ ἑλαίου, μετὰ συγχωρήσιος!..

'Ἡ Χουχοῦ ἀνοίγει ξαφνιασμένη τὰ μάτια. Κυττάζει δεξιά κι' ἀριστερά. Δὲν βλέπει τίποτα... Μουρμουρίζει ἀπογοητευμένη:

—Κρίμας! 'Ονειράτον θά ἦτο!.. Ποῦ τέτοια τυχὴ νά μοῦ χαϊδέπτουν τὸ μαγουλάκιόν μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!..

'Ο Νάνος ἔχει τὴν ἱκανότητα ν' ἀλλάζει τὴ φωνὴν του. Νά τὴν κάνει ἀγνώριστη. 'Ετσι καὶ τώρα παίρνει φωνὴν βαριά. 'Επιβλητικὴ. Μουρμουρίζει στὴν πυγμαία:

—'Ω, πανώρια Χουχοῦ!.. Τὸ ἱερὸν θέλημά μου εἶναι νά νυμφευθεῖς ταχέως τὸν Καθαρόαιμον!..

'Ἡ μαύρη γόησσα ἀκούει τὴ

ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗΣ

1. 'Ο Τσιχλιμπόχλης δ-
χει βαρεθεί πιά τή δυστυ-
χημένη ζωή του. Μιά νύ-
χτα παίρνει τέλος τήν από-
φαση νά αυτοκτονήσει...

2. 'Αμέσως πηγαίνει ν'
αγοράσει ένα κουμπούρι.
Λέει στο 'Οπλοπώλη:
— «Θέλω νά τινάξω τά
μουλιά μου στόν άέρα!»

3. 'Εκείνος τοῦ δίνει ένα
μεγάλο κι' όμορφο περι-
στροφο. 'Ομως γιά καλό
καί γιά κακό τό γεμίζει
μέ άφαιρα φυσίγγια.

4. 'Ο Τσιχλιμπόχλης κά-
νει τώρα τήν πρώτη από-
πειρα. Τό περιστροφο
βγάζει φωτιά καί καπνό.
'Αλλά δέν τόν σκοτώνει...

5. Τήν άλλη μέρα δοκι-
μάζει άλλο τρόπο αυτο-
κτονίας. Πηγαίνει σ' ένα
Φαρμακείο. 'Αγοράζει ένα
μπουκάλι ποντικοφάρμακο

6. Το πίνει σ' ένα' έξοχι-
κό Καφφενεδάκι. 'Ομως
άδικα περιμένει νά πεθά-
νει. Τό δηλητήριο ήταν
παλιό. Σεθυμασμένο...

7. 'Ο Τσιχλιμπόχλης δο-
κιμάζει τώρα κι' άλλο
τρόπο. Τό βράδυ στό σπί-
τι του, κλείνει καλά τίς
πόρτες καί τά παράθυρα...

8. 'Ανοίγει τό σωλήνα
τοῦ γκαζιοῦ. Ξαπλώνει
στό κρεβάτι. Είναι βέ-
βαιος πώς τό πρωί θά ξυ-
πνήσει... πεθαμένος!

9. 'Ομως τό πρωί ξυ-
πνάει φρέσκος-φρέσκος.
Διαβάζει πώς άπ' τή νύχτα
εκηρύχθη άπεργία τών
έργατών 'Αερίδωτος.

10. 'Ο Τσιχλιμπόχλης δὲν ἀπογοητεύεται. 'Ετοιμάζεται τώρα νὰ κρεμαστέῃ ἀπ' ἓνα γάντζο στὸ τὰ-δίνι τῆς κἀμάρᾶς του.

11. 'Ομως ἀπ' τὸ δῆρος του, ὁ γάντζος βγαίνει. 'Ο Τσιχλιμπ. γκρεμοτσακίζεται φαρδὺς-πλατὺς κί-τω. 'Αλλὰ δὲν πεθαίνει...

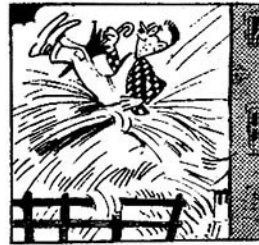
12. 'Αμέσως πηγαίνει σ' ἓνα περιβόητο Κακοῦργο. Τὸν ρωτᾷ: —«Πόσα θέ-λετε νὰ μέ... αὐτοκτονή-ατε, σᾶς παρακαλῶ ;»

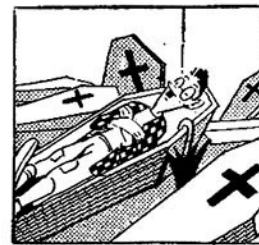
13. 'Ο Κακοῦργος ἀρνίε-ται. εὐγενικά: —«Μὰ συγ-χωρεῖτε, κύριε! 'Αλλὰ δὲν ἐξασκῶ πιά τὸ ἐπάγ-γελμα. Πῆρα σύνταξη»...

14. 'Ο Τσιχλιμπόχλης ἐ-πιμένει. 'Ο Κακοῦργος θυ-μώνει. Τοῦ δίνει μιὰ κλω-τσιὰ στὰ πεισινά. Τὸν πετά-ει ἀπ' τὸ ψηλὸ παράθυρο...

15. Κάτω στὸ δρόμο περ-νάει ἓνα κάρρο φορτωμένο σανά. 'Ο Τσιχλιμπόχλης πέφτει στὰ μαλακά. Δὲν παθαίνει τίποτα !..

16. Τέλος πηγαίνει στὸ νεκροθάλαμο τοῦ Νεκρο-ταφείου. Μπαίνει κρυφὰ σ' ἓνα ἄδειο φέρετρο. Πα-ρασταίνει τὸν πεθαμένο...

17. Τὴν ἄλλη μέρα οἱ Νε-κροθάψτες τὸν θάβουν. 'Ο Τσιχλιμπόχ συλλογιέται: —«'Επὶ τέλους !.. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τὴ γλυτώνω!»

18. 'Ομως τὴ νύχτα μπαί-νουν κλέφτες στὸ Νεκρο-ταφεῖο 'Ανοίγουν τὸν τά-φο. 'Ο Τσιχλ. ξεπετάγα-ται φρέσκος-φρέσκος !

βαριά επιβλητική φωνή. "Ομως δὲν βλέπει πάλι κανένα. Ψιθυρίζει τρομαγμένη :

— Ποιὸς εἶσαι σὺ πού μου μιλάς ἀνευ νὰ φαίνεσαι ;

Ἡ Ποκοπικό ἀποκρίνεται μὲ τὴν ἀγνώριστη φωνή του :

— Εἶμαι ὁ παντοδύναμος Θεὸς Κράουμπα ! Μεγάλη ἡ χάρις σου !

Ἡ Χουχού ἀνασηκώνεται ξαφνιασμένη. Γονατίζει μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὸν ἀόρατο Θεό. Ψιθυρίζει μὲ δέος :

— Γεννηθῆτο τὸ θέλημά σου παντοδύναμε Θεέ !.. Ὅμως ἐδῶ πού τὰ λέμε, παληάνθρωπάκος τυγχάνεις καὶ λόγου σου !.. Τόση ὥρα μου... χαϊδεύεις τὸ μαγουλάκι ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !..

Ἡ... «Κράουμπα» ἀλλάζει κουβέντα. Ἐπαναλαμβάνει τὰ πρῶτα λόγια του :

— Ὁ, πανῶρια καὶ μελιστάλακτος Χουχού !.. Τὸ ἱερὸν θέλημά μου εἶναι νὰ νυμφευθεῖς ταχέως τὸν Καθαρόαιμον !..

Ἡ πυγμαία γίνεται μπαρούτι :

— Καλὲ τοῦ λόγου μου τυγχάνω μούρλια ! Εἶμαι σάν τὰ κρυὰ νερά !.. Σάν τὰ «ψυχρά ὕδατα» πού λένε !.. Αὐτὸν τὸν ψωραλέο, θὰ πάρω ;

— Μάλιστα ! Ἡ ψώρα εἶναι ἡ χάρις του κι' ἡ τσαχινιά του !

Ἡ Χουχού ἀρχίζει καὶ παίρνει θάρρος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

— Μωρ' τί μὰς λές ! Τρομάρα νὰ σοῦρθει χρυσό μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ἡ... «παντοδύναμος Κράουμπα» παρεξηγιέται. Ἀρχίζει τὰ «Γαλλικά» :

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ, μωρή ! Ἰσα κι' ὅμοια νόμισες πῶς

εἴμαστε ; Ἐγὼ εἶμαι Θεὸς κι' ὄχι κανὰ τζουτζέκι σάν τὸν... Ποκοπικό σου ! Ἄμε τὸ λοιπὸν στὸ διάβολο, νὰ μὴ σέ... διαβολοστεῖλω !

Ἡ πυγμαία δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ἀλλαγμένη φωνή τοῦ «Ἀντρακλά» της. Κι' ἐπειδὴ τὸν ἀκούει χωρὶς νὰ τὸν βλέπει, πιστεύει πῶς εἶναι πραγματικά Θεός ! Τ' ἀποκρίνεται φοβισμένη :

— Καλά, Κραουμπάκο μου, δὲν σὲ εἶπαμε καὶ καμπούρη ! Μπορεῖ ἐσύ νᾶσαι Θεός, μὰ κι' ἐλόγου μου εἶμαι... Θεά ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ἡ ἀόρατος Ποκοπικό, τὴ διατάζει ἄγρια τώρα :

— Κάτελθε πάραυτα ἐκ τοῦ δένδρεως ! Ἐμπρὸς μάργ.

Ἡ Χουχού δὲν κουνιέται. Μουρμουρίζει κλαψιάρικα :

— Μὰ γιατί καλέ ; Τί σοῦρθε τυχεῖα νὰ μὲ ξεσηκώνεις ! Ἄν μ' ἀγαπεῖς, νὰ μὲ ζητήσεις ἐκ τοῦ Ποκοπίκου. Αὐτὸς μ' ἔχει καπαρώσει ! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας !..

Ἡ... Θεὸς τὴ σπρώχνει βάναυσα :

— Βρᾶ σῦς, σοῦ λέω !.. Κάτελθε ἐπὶ τῆς «Στοᾶς». Θὰ σὲ ἀρραβωνιάρω μετὰ τοῦ Καθαροαίμου !..

Ἡ πυγμαία βγαίνει ἀπ' τὸ ξυλένιο καλυβάκι της. Ψάχνει στὸ βαθὺ σκοτάδι. Ζητάει νὰ βρεῖ τὴ χορτοσχοινένια σκάλα της.

Ἡ Ποκοπικό ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἔχει γίνει ἀόρατος, βλέπει καθαρά στὸ σκοτάδι. Σάν νᾶναι μέρα μεσημέρι !..

Τὴ βοηθεῖ νὰ κατέβει τὴ σκά-

‘Ο Κακοῦργος ‘Επιστήμονας δάζει σὲ λειτουργία μιὰ ἀπ’ τῆς ἀλόκοτες καὶ σατανικῆς συσκευῆς του...

λα. Φτάνουν κι’ οἱ δυὸ κάτω. Στὴν κουφάλα τοῦ θεόρατου γέρικου δέντρου.

Μὲ μιὰ κλωσιὰ, ξυπνάει τὸν Καθαρόαιμο. ‘Ο ψωραλέος γαῖδαρος πετιέται ὀρθός. ‘Ο Νᾶνος γυρίζει στὴ Χουχού:

— ‘Εγὼ ὁ παντοδύναμος Κράουμπα, σὲ διατάζω νὰ φιλήσεις στὸ στόμα τὸν ἀρραβωνιαστικό σου !..

‘Η Χουχού ὑπακούει στό... Θεό. Φιλάει τὸ γαῖδαρο στὸ στόμα. Μουρμουρίζει μὲ περιφρόνηση:

— Ποιὸς στὴ χάρη σου, παλιὸ κοπρίτη! Νὰ σὲ φιᾶνε τέτοιες νεράιδες, σὰν κι’ ἐλόγον μου!

‘Ο... «Κράουμπα» τὴ διατάζει πάλι:

— Γονάτισον ἐνώπιον τοῦ γαῖδαρεως κοὶ ἐξέφραξέ του τὸν ἐρωτά σου! ‘Ολέ!..

‘Η «μαύρη γόησσα» γονατίζει. Βάζει τὶς παλάμες στὴν καρδιά. Ξεροβήχει. Δὲν ξέρεי πὼς ν’ ἀρχίσει...

‘Ο ἀόρατος Ποκοπικό τῆς δίνει μιὰ γερὴ κλωσιὰ:

— ‘Ισα τὸ λοιπόν! Σκάστου τὴν ἐρωτική ἐξομολόγα!..

‘Η Χουχού κάνει τὴν καρδιά τῆς σίδερο. ‘Αρχίζει:

— Πολυαγαπημένε χρυσό μου! Σὲ ἀγαπῶ, πού νὰ μὴ σώσεις! Σὲ λατρεύω, πού κακοχρόνο νά-χεις!.. Τρελλαίνομαι δι’ ἐσέ.

τρομάρα στὰ μπατζάνια σου!..
Πέσ' μου κι' ἔλογον σου πὼς μὲ
ἠγαπεῖς! Πέσ' μου πὼς τυγχάνω
μούλια!.. Πέσ' μου, πού νά
στό πει ὁ παππᾶς στ' αὐτί!..
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!..

Ὁ «Θεὸς Κράουμπα» ἔχει ξε-
καρδιστεῖ στὰ γέλια. Σπάει
«πλάξ» μὲ τὰ καμώματα τῆς κον-
τόχοντρης πυγμαίας...

Τέλος τῇ διατάζει. Ἡ φωνή
του γίνεταί πάλι βαριά. Ὑπό-
κυψη. Ἐπιβλητική:

—Τώρα ἐπιθνήμι ὅπως ἀνα-
σπαστεῖς, μετὰ σεβασμοῦ καὶ
γλυκά - γλυκά, τὰ θυρλικά... κα-
πούλια τοῦ Καθαρόαιμου!.. Του-
τέστιν θὰ τὸν κάνεις «μὰ» ἐπὶ
τοῦ... ὀπισθίου αὐτοῦ στόματος!

Ἡ Χουχού βάζει τὰ κλάμμα-
τα. Διαμαρτύρεται:

—Ἀμάν, Κραγιαμπουλάκο μου!..
Γιατί μοῦ ζητεῖς τέτοιο πράμμα;

Ὁ Ποκοπίκο ἀποκρίνεται βα-
ριά. Ἀγέρωχα:

—Θεὸς εἶμαι καὶ κάνω ὅ τι
μοῦ γουστάρει!..

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἔρχεται
πίσω ἀπ' τὰ καπούλια τοῦ ψω-
ραλέου Καθαρόαιμου. Μὲ τὸ δε-
ξι χέρι τοῦ ἀνασηκώνει τὴν οὐ-
ρά. Μὲ τ' ἀριστερὸ πιάνει τὴ
μύτη της. Σκύβει μὲ τὸν ἀπαι-
τούμενο σεβασμὸ... Κάνει νὰ ἐκ-
τελέσει τὴ διαταγὴ τοῦ... Θεοῦ!..

Ὅμως δὲν προφταίνει. Τὴν ἵ-
δια στιγμή μιὰ μεγάλη σαραντα-
ποδαρούσα τῆς Ζούγκλας δαγκώ-
νει τὴ φτέρνα τοῦ Νάνου. Ὁ ἄ-
μοιρος ξεχνάει πὼς εἶναι... Θε-
ός. Βγάζει μιὰ σπαραχτικὴ στριγ-
γλιά:

—Ἀααα!.. Βοήθεια, Χου-
χούκα μου! Πάει τὸ Ποκοπικά-

κι σου! Ἐνα... σκυλόφαρο μὲ
δάγκωσε!..

Ἡ Πυγμαία δὲν θέλει περισ-
σότερα γιὰ νὰ καταλάβει. Ὁ
ἀόρατος Θεός, πού τὴ βασάνιζε
τόση ὥρα, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ'
τὸν Ποκοπίκο!

Τρελλή ἀπ' θυμὸ, χύνεται μὲ
λύσσα πρὸς τὸ μέρος π' ἀκούγε-
ται ἡ φωνή του. Οὐρλιάζει
ἄγρια:

—Στάσου. χτυσὸ μου, νὰ σὲ
πνίξω. Στάσου νὰ σὲ σχίσω μὲ
τὰ νυχάκια μου!.. Νὰ σὲ σπα-
ράξω μὲ τὰ μαργαριταρένια μου
δοντάκια!.. Μὲ συγχωρεῖτε
κιόλας!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση. Τὸ
πόδι του πονάει ἀφάνταστα ἀπ'
τὸ δάγκωμα τῆς σαρανταποδα-
ροῦσας. Ἡ μαγιασμένη Χουχού
χύνεται νὰ τὸν κατασπαράξει.
Καὶ μὲ τὸ δικό της ἡ ἀκουρη!

Ὅμως ἀλίμονο! Καθὼς τρέ-
χει ἡ θυρλικὴ σκουριασμένη χα-
τζάρα του βροντοκοπάει κάτω
στὰ χώματα. Στὶς πέτρες!.. Ἐτσι.
πάρ' ὅλο ποῦναι ἀόρατος, δὲν
καταφέρει νὰ ξεφύγει.

Ἡ Χουχού τὸν κυνηγάει, χω-
ρὶς νὰ τὸν βλέπει... Ἀκούει τὰ
χιτυτήματα τῆς χατζάρας. Αὐτὰ
τὴν κατευθύνουν πάντα πίσω
του!..

Ὁ ἄμοιρος Νάνος τρέχει στὴν
ἀρχὴ καὶ μὲ τὰ δυὸ ποδάρια...
Ὅμως τὸ δαγκωμένο, ὅσο περ-
νάει ἡ ὥρα, πονάει καὶ περ' σό-
τερο... Τοῦναι ἀδύνατο πιά νὰ
τὸ πατήσῃ. Ἐτσι ἀνανάξεται
νὰ τὸ μαζέψῃ ψηλά. Συνεχίζει
τὸ φευγιὸ μὲ τὴν μονάχα πο-
δάρη. Τρέχει κουτσό!..

Μὰ ὁ τρόπος αὐτὸς γρήγορα

τὸν κουράζει... Γιὰ νὰ μὴ τὸν φτάσει ἡ μανιασμένη πυγμαία, πέφτει στὰ τέσσερα. Ἀλλὰ προχωρεῖ μὲ τὰ... τρία. Τὰ δυὸ χέ-
ρια καὶ τὸνα γερό ποδάρι...

Ὁ Δυσθεόρατος Ἀντρακλας ἀναστενάζει τώρα :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου !.. Μὲ τὰ τρία σὰν τὸν καθαρόαιμο, παγαίνω !.. Ἔ, ρε τὶ τραβάμε κι' ἐμεῖς οἱ... Θεοί !..

Εὐτυχῶς ποὺ ἡ Χουχοῦ εἶναι παχειά. Δυσκίνητη. Δὲν μπορεῖ νὰ τρέξει γρήγορα. Ἀλλοιῶς θὰ τὸν εἶχε φτάσει... Ὅποτε, κλέ-
φτα Χοράλαμπε, ὅπως λέει κι' ὁ ἴδιος.

Ἡ Πυγμαία ἔχει λυσάξει ἀπ' τὸ κακὸ της. Ἀμα δὲν τὸν πιά-
σει θὰ σκάσει. Θὰ πάθει «ἐγκο-
πή καρδίας» !

Ἔτσι τὸ κυνηγητὸ συνεχί-
ζει. Ὁ Ποκοπίκο ἀρχίζει νὰ βα-
ρεῖται. Γιὰ νὰ σκοτώσει τὴν
ῥα του, παίρνει κι' ἓνα ἄμανε-
δάκι. Ἡ φωνή του, βλέπετε, δὲν
εἶναι... ἀόρατη σὰν κι' αὐτόν !

« Ἀααααααααααααααααα !
Νᾶχα τὰ πόδια τοῦ λαγοῦ
καὶ τὰ πτερὰ χελώνας !.
Γιὰ νὰ μὲ πιάσεις, βρὲ Χουχοῦ,
θὰ πέρανε αἰῶνας !
Ἀυάν, Μαμζέλ καὶ κόντρο' αυάν,
βᾶλε στὰ πόδια... ρεκυλεμάν ! »

Η ΚΑΚΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἄς ἀφήσουμε γιὰ λίγο τὸν
ἀόρατο Ποκοπίκο, καὶ τὴ μα-
νιασμένη Χουχοῦ ..

Μὲ τὰ φτερά της φαντασίας
μας, ἃς πετάξουμε στὴν ἐρημικὴ
περιοχὴ ποὺ βρίσκεται ὁ Πύραυ-
λος τοῦ Κράουζ.

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας
ἀπ' τὴν τηλεόραση παρακολου-
θοῦσε τὰ ἐπαναστατημένα θε-
ριά. Μὲ ψυχικὴ ἡδονὴ τᾶβλεπε
νὰ ζητάνε νὰ σπαράξουν τοὺς
δυὸ γίγαντας καὶ τὴν πανώρια
μελαψὴ γυναῖκα.

Ὅμως ξαφνικὰ τοὺς χάνει.
Δὲν φαίνονται πιά στὸ φωτεινὸ
πλαίσιο τῆς συσκευῆς του.

Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ ὁ Ταρζάν,
ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού, μπαί-
νουν καὶ κρύβονται στὴν ἄγνω-
στη σκοτεινὴ σπηλιά...

Ὁ Κράουζ δὲν κυττοῦσε στὸ
καντράν ὅταν οἱ τρεῖς συντρο-
φοὶ μπῆκαν στὴ σπηλιά... Ἔτσι,
ἄδικα ψάχνει μὲ τὴ συσκευὴ του
ὁλόκληρη τὴ γύρω περιοχὴ. Που-
θενά δὲν τοὺς βρίσκει...

Τὰ τοιχώματα τῆς σπηλιᾶς αὐ-
τῆς, ἔτυχε νᾶναι ἀπὸ μεταλλικὸ
χῶμα. Ἀπὸ χῶμα δηλαδὴ ποὺ
περιέχει μετάλλευμα σιδήρου.

Ἡ συσκευὴ τηλεοράσεως δὲν
μπορεῖ νὰ τὰ διαπεράσει. Τὰ ἡ-
λεκτρομαγνητικὰ της κύματα.
τ' ἀπορροφᾷ τὸ σίδηρο ποὺ πε-
ριέχουν...

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ μάτι τοῦ
«Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου» δὲν κα-
ταφέρει νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ ἐσω-
τερικὸ τῆς Σπηλιᾶς. Νὰ δεῖ πὼς
ἐκεῖ ἔχουν κρυφτεῖ καὶ βρίσκον-
ται τ' ἄμοιρα θύματά του !..

Μὰ ὁ Κράουζ δὲν παθαίνει
μονάχα τοῦτο τὸ κακὸ Ὅπως
τοὺς τρεῖς συντρόφους, ἔτσι χάνει
καὶ τοὺς ἄλλους δυὸ ἄσπον-
δους ἐχθρούς του. Τὸν Κεραυνὸ
καὶ τὴ Θυέλλα.

Ὁλόκληρη τὴν ἀπέραντη
Ζούγκλα ψάχνει, μὲ τὴν τηλεό-
ραση, γιὰ νὰ τοὺς ἀνακαλύψει.
Τίποτα. Χαμένους κόπος ! Οἱ δυὸ

Νέοι, δὲν φαίνονται πουθενό.

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας τρίζει τὰ δόντια του μὲ λύσσα. Μουρμουρίζει ἄγρια :

— Νά πάρει ὁ διάβολος !.. Τί γίναν ἐπὶ τελους ; Ἡ γῆ ἀνοιξε καὶ τοὺς κατάπιε ;!

Ἀμέσως παρατάει τὸ μηχανήμα. Ρίχνει μιά ματιά στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φοβεροῦ Πύραυλου. Κάνει πρόχειρη ἐπιθεώρηση. Ὅλα εἶν' ἐν τάξει. Ὅλα λειτουργοῦν κανονικά. Ἡ τεράστια πτητικὴ συσκευή του εἶναι ἑτοιμὴ νὰ πετάξει.

Ξαφνικά τὰ σκοτεινὰ βαθουλωμένα μάτια του φωτίζονται παραξένα. Σταυνική ιδέα περνάει ἀπ' τὸ καταχθόνιο μυαλό του. Μουρμουρίζει δυνατά. Κουβεντιάσει μὲ τὸν ἀπαίσιον ἐαυτό του :

— Ὁχι, Κράουζ ! Δὲν πρέπει νὰ χάσεις τὸ κουράγιο σου. Ἐσὺ θὰ βγῇς στὸ τέλος νικητής ! Ἐσὺ θὰ γίνεις ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου ! Ὁ Κουρσάρος τῶν οὐρανῶν. Ὁ κατακτητὴς τοῦ Ἀπείρου. Ὁ ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ !..

Παίρνει βαθιὰ ἀνάσα. Συνεχίζει :

— Ναί ! Ἐγὼ θὰ γκρεμίσω τὸν ἀνίκανο Θεό, ἀπ' τὸ σάπιο θρόνο του. Ἐγὼ θὰ τὸν κάνω νὰ πέσει στὰ πόδια μου. Νά μοῦ ζητάει ἔλεος !.. Ὅμως ὄχι.. Δὲν πρόκειται νὰ τὸν λυπηθῶ !.. Θὰ τὸν ποδαπατήσω μ' ἀηδία ! Θὰ τὸν λιώσω κάτω, σάν βρωμερὸ σκυλί !..

Τὸ παραμλητὸ τοῦ ἀνισόρρουπου Ἐπιστήμονα, δὲν σταματάει :

— Ἐνα γύρο θὰ κάνω. Θὰ πετάξω μὲ τὸν Πύραυλό μου, πά-

νω ἀπ' τὴν ἀπέραντη Ζούγκλα... Θὰ ρίξω πέντε βόμβες μὲ μικροβια χολέρας !. Ἡ χώρα δολόκλη θὰ ἐρημοθεῖ. Σὲ λίγες μέρες τίποτα δὲν θάχει ἀπομείνει ζωντανό. Οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε θεοῖο, οὔτε ἀγγίμι !.. Καὶ βέβαια, οὔτε οἱ δυὸ γίγαντες κι' ἡ μελαψὴ γυναῖκα θὰ γλυτώσουν... Οὔτε ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα !.. Ἡ Ζούγκλα μὲ τὰ πολυτιμα μέταλλα ποὺ κρύβει στὰ σπλάχνα της, θὰ μείνει μονάχα δική μου !..

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος» θὰ πραγματοποιήσει τὴν τρομερὴ ἀπόφασή του.

Ἀμέσως βγαίνει ἀπ' τὸν Πύραυλο. Πηγαίνει σὲ κάποια κοντινὴ πηγὴ Ἀροσίξει τὰ φαρμακερὰ χεῖλια του. Σαυαγυρίζει γρήγορα.

Τέλος βάσει σὲ κίνηση τὸ τεράστιο πτητικὸ μηχανήμα. Κλείνει τὴν τετράγωνη πόρτα. Ἀπογειώνεται. Πετᾷ στὸν οὐρανό.

Καὶ νά : Ξαφνικά, κάπου μέσ' ἀπ' τὸν Πύραυλο, φτάνει στ' αὐτιά του ἀγνωστὴ φωνή :

— Ἀνόητε Ἀνδρῶπε !.. Τολμᾷς λοιπὸν ἐσὺ, ἓνα ἀδύναμο πλάσμα τοῦ Θεοῦ, νὰ πηγαίνεις ἀντίθετα στὴ θέληση τοῦ παντοδύναμου δημιουργοῦ σου ;

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας σαστίζει. Τὰ σκοτεινὰ μάτια του γίνονται πιὸ σκοτεινὰ !.. Μὲ τὸν Πύραυλο ξεκίνησε μονάχος. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ μιλᾷ τώρα μέσ' ἀπ' αὐτόν ;

Ἀφουγγράζεται καλύτερα. Ἡ ἀγνωστὴ φωνὴ συνεχίζει :

— Πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκούσα τί πρόκειται νὰ κάνεις. Πετᾷς γιὰ νὰ σκορπίσεις τὴ συμφορὰ καὶ

Σε λίγες στιγμές σωστή μάχη αρχίζει στο εσωτερικό της σπηλιάς του Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

τὸν ὀλεθρο σὲ μὰ ἀπέραντη χώρα ! Τὰ σατανικά σου σύνεργα θ' ἀφαιρέσουν τὴ ζωὴ σ' ἐκατομμύρια ἀθώες υπάρξεις !..

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Πύραυλου ἀντηχεί, ἄγρια τώρα, ἡ φωνὴ τοῦ τρομεροῦ Κράουζ :

— Ποιος εἶσαι; Πέσ' μου, πῶς εἶσαι; Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Ἠρεμὴ κι' ἀτάραχη ἡ παράξενη φωνή, τ' ἀποκρίνεται :

— Ἀδέλφια εἶμαστε, Κράουζ ! Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶμαστε παιδιά τοῦ μεγάλου Θεοῦ !.. Βρίσκομαι ἐδῶ, γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπ' τὸ ἔγκλημα πού ζητᾷς νὰ κάνεις !.. Γύρσε πίσω, ἀνόητε Ἀνθρώπε !.. Μὴ ζητᾷς νὰ φτάσεις τὴ λάμψη καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ

Θεοῦ. Θὰ κάψεις τὶς φτεροῦγες σου σὰν πεταλοῦδα στὴ φλόγα λυχνarioῦ !.. Μετάνοισε Κράουζ !.. Χρησιμοποίησε τὴ δύναμη καὶ τὴ σοφία σου γιὰ τὸ καλὸ τῶν Ἀνθρώπων !.. Ὁ μεγάλος Θεὸς θάναί πάντοτε πρόθυμος νὰ σὲ συγχωρήσει !..

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος» βρίσκειται στὴ θέση τοῦ πιλότου. Εἶναι ἀδύνατο νὰ μετακινήθῃ ἀπ' αὐτή... Ἀν τὸ κάνει, ὁ Πύραυλος θὰ γκρεμοτσακιστεῖ στὸ βάρανδρο. Θὰ γίνῃ χίλια κομμάτια !..

Ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ ψάξῃ. Νὰ βρεῖ τὸν ἄγνωστο λαθρεπιβάτη.

Μουγγρίζει μὲ λύσσα :

— 'Ακριβά θά πληρώσεις αυτό που έκανες !.. Περίμενε λίγο... Μόλις ρίξω τις θανατηφόρες βόμβες μου, θά προσγειωθώ στο μακρινό πέτρινο νησί μου. 'Εκεῖ φωτιά καὶ σίδερο σέ περιμένει !..

'Ο Κράουζ κάνει γὰ τραβήξει ἕνα μοχλό. Νά ρίξει στη Ζούγκλα τὴν πρώτη βόμβα μὲ τὰ μικρόβια τῆς χολέρας.

'Η μυστηριώδης φωνὴ τὸν σταματᾷ :

— Μὴ !.. Δὲν θά σ' ἀφήσω νὰ κάνεις τὸ κακό ! 'Εγὼ κρυφτεῖ στὴν ἀποθήκη μὲ τις ἐκρηκτικὲς ὕλες ! Στὰ χέρια μου κρατᾷ δύο «πέτρες τῆς φωτιάς». Μ' ἔνα σπινθῆρα τους θά τινάξω τὸν Πύραυλο στὸν ἀέρα !.. Θά εἶναι μεγάλη εὐτυχία γιὰ μένα νὰ πεθάνω, γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ τῶσων ἀνθρώπων !

'Ο «Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος» τὰ χάνει. Πραγματικά : 'Η ἀγνωστὴ φωνὴ ἀκούγεται ἀπ' τὸ μέρος τῆς μαρτυρημένης τοῦ ἱταμένου κολοσοῦ !.. Ξερεῖ πῶς ἕνας μονάχα σπινθῆρας, φτάνει γιὰ νὰ γίνει τὸ ἀνεπανάληπτο κακό !..

Στὸ βάθος ὁ Κράουζ εἶναι δειλός. 'Όπως ὅλοι οἱ κακοῦργοι, Τρέμει στὴ σκέψη πῶς μπορεῖ νὰ χάσει τὴ ζωὴ του. Νά πάθει κακὸ τὸ πολύτιμο τομάρι του. Καθόλου δὲν διστάζει νὰ ὑποχωρήσει. 'Ότε καὶ ντρέπεται. Μουρμουρίζει μὲ ὑποταγή :

— 'Ας εἶναι... Τί νὰ γίνει... Θά ὑπακούσω στὸ Θεό. Δὲν θά καταστρέψω τὴ Ζούγκλα !..

'Αμέσως γυρίζει τὰ πηδάλια. 'Ο τεράστιος Πύραυλος ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει. Νά κατεβαίνει... Τέλος προσγειώνεται στὸ σημεῖο

ἀπ' ὅπου εἶχε ξεκινήσει... Οἱ πολυπλόκες μηχανές του σταματοῦν...

'Ο κακοῦργος 'Επιστήμονας ἔχει σωθεῖ. Πηδάει ἀμέσως ἀπ' ψηλὴ θέσση τοῦ πιλότου. 'Ανοίγει μιὰ μικρὴ ἐσωτερικὴ σιδερένια πόρτα. 'Απ' τὴν ἀποθήκη τῶν πυρομαχικῶν τραβάει κάποιον ἄνθρωπο. Τὸν σέρνει βάνουσα ἔξω ἀπ' τὸν Πύραυλο. Τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια !..

Εἶναι μιὰ ὁμορφὴ νέα καὶ μελαμψὴ γυναίκα. Μαύρη μακρὰ ρόμπα σκεπάζει τ' ἀγαματένιο κορμὶ τῆς. Στὰ στήθεια τῆς φαντάζει ἕνας μεγάλος ξυλευνὸς σταυρός..

'Ο Κράουζ ρωτᾷει χαμένα :

— Ποιὰ εἶς' ἐσύ ;

Τ' ἀποκρίνεται ἀδιάφορα :

— Γιοχάνα μὲ λένε !.. Εἰμαι καὶ ἐγὼ μιὰ ἀπ' τις ἀμέτρητες Κόρες τοῦ Θεοῦ !.. Πρὶν ἀπὸ λίγο περνοῦσα τυχαία ἀπ' ἐδῶ... Σ' ἄκουσα νὰ κουβεντιάζεις μονάχος... 'Ετσι ἔμαθα τὴ μεγάλη συμφορὰ πού ἐκοίμαζες !.. Κρύφτηκα στὸ τρομερὸ σου μυστήριον. 'Αποφάσισα νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου, γιὰ νὰ σώσω τόσες ψυχές πού κινδύνευαν !

'Ο Κράουζ καγχάζει :

— Χό, χό, χό !.. Τώρα ὅμως βρίσκεσαι στὰ χέρια μου !.. Φριχτὸς θάνατος σέ περιμένει !..

'Η Γιοχάνα τὸν κυττάζει μ' ἀφάνταστὴ περικοπή. 'Αποκρίνεται περήφανα :

— 'Όσο φοβάμαι ἑσένα, ἄλλο τόσο φοβάμαι καὶ τὸ θάνατο. Θά εἶναι μεγάλη χαρὰ γιὰ μένα, νὰ φτάσω μιὰ ὥρ' ἀρχιτέρα κοντὰ στὸ Θεό !..

Συνεχίζει με κάποιο παράπονο
—Κρίμα ποδοί λευκός άνθρωπος! Πολιτισμένος!.. Χρόνια τώρα γυρίζω στη Ζούγκλα. Διδάσκω την αγάπη του Χριστού σε Καννιβάλους και θειά.. Κι' όμως ποτέ δεν με πείραξαν. Ποτέ δεν μούκαναν το παραμικρό κακό!..

‘Ο «Σκοτεινός Άνθρωπος», όση ώρα μιλάει, την κυττάζει με' αλόκοτο μάτι. Τελος μουρμουρίζει βραχνά:

—Κι' εγώ δεν θα σου κάνω κακό, Γιοχάνα!.. Είσαι όμορφη γυναίκα... Σε θέλω να μείνεις κοντά μου. Να μου κρατάς συντροφιά!..

‘Η μελαψή Τεραπόστολος χαμογελάει πονεμένα. Ψιθυρίζει παρακλητικά:

—Τότε καλά θα κάνεις να με σκοτώσεις, Κράουζ!.. Τι είναι ό θάνατος μπροστά στην ατίμωση!

‘Ο άπαίσιος Κακοῦργος άρπάζει τώρα άπ' τα μαλλιά την άγια γυναίκα. Ζητάει να την τραβήξει πάλι μέσα στον Πύραυλο.

‘Η Γιοχάνα κάνει ό,τι μπορεί για να ξεφύγει άπ' τα βρωμερά χέρια του. Σπαράζει σάν ψάρι κρεμματομένο στ' άγκίστρι.

‘Ο Κράουζ βλέπει πώς μ' αυτόν τον τρόπο δεν γίνεται τίποτα. Θυμώνει άφάνταστα.

‘Αρχίζει τώρα να χτυπάει με λύσσα και μανία την άμοιρη χριστιανή. Μουγγρίζει άγρια:

—Σκύλα!.. Γιατί δεν έρχεται τώρα ό δειλός Θεός σου να σε προστατέψει; Γιατί δεν παρούσιζεται μπροστά μου;

Τό κεφάλι της μελαψής γυ-

ναίκας γεμίζει πληγές. Τό πρόσωπό της αίματα!.. Τά χτυπήματα του κακούργου την κάνουν να πονάει άφάνταστα. ‘Η μαύρη ρόμπα που φοράει έχει κουρελιαστεί. Γυμνό τό μελαψό κορμί της άρχίζει να φαίνεται μέσ' άπ' τά κουρέλια... Κι' όμως τά χείλια της ψιθυρίζουν τ' άγια λόγια του Χριστού:

—Συχώρεσέ τον, Θεέ μου! Δεν ξέρει τί κάνει!..

‘Η άνιση πάλη συνεχίζεται για πολλή ώρα ακόμα. Τέλος ή άμοιρη Γιοχάνα, δεν άντέχει. Σωριάζεται κάτω μισολιπόθυμη!..

‘Ο «Σκοτεινός Άνθρωπος» καγχάζει θριαμβευτικά:

—Χό, χό, χό!.. ‘Ο ψευτοθεός σου δεν ήρθε να σε βοηθήσει!..

Σκύβει άμέσως. Τήν άρπάζει άπ' τούς ώμους. Τή σέρνει προς τ' άνοιγμα του Πύραυλου...

Τήν ίδια στιγμή παράξενος κρότος άκούγεται: «Γκάπ» Ταυτόχρονα κι' ό Κράουζ βγάξει πονεμένο βογγητό:

—‘Ωωωωχ!..

Παρατάει τό δυστυχισμένο θῦμα. Πιάνει με τά δυό χέρια τό κεφάλι του. Χοροπηδάει σάν τρελλός!.. Τινάζεται δεξιά κι' άριστερά. Ουρλιάζει άγρια:

—‘Ο Δαίμονας! Βοήθειααα! ‘Ηρθε πάλι ό δαίμονας!..

‘Η Γιοχάνα φαντάζεται πώς ό ό Θεός έχει στείλει έφιάλτες να τιμωρήσουν τον Κακοῦργο. Κάνει φοβισμένη τό σημείο του σταυρού. Σηκώνεται με δυσκοκολία. Προχωρεί να φύγει...

Δέν προφταίνει να κάνει λίγα βήματα. Ξαφνικά άκούει πίσω της γνώριμη φωνή:

—Στό καλό κυρά Καντηλα-

νάφτρα μου!.. Τράβα τώρα και φτηνά τὴ γλύτωσες... Οὔτε τοῦ Παπὰ νὰ μὴ τὸ πείς, ἀδερφοῦλά μου!..

Ἐκείνη, γιρίζει σαστισμένη. Κυττάζει. Κανέναν δὲν βλέπει πονθενά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο Κράουζ. Ἐχει σωριαστεῖ τὴν κάτω. Μονγγρίζει μὲ καταματωμένο κεφάλι.

Ἡ χατζάρα τοῦ Ποκοπίκο, τοῦχει κάνει μεγάλη ζημιὰ!..

Γιατί, ὅπως ἔχετε καταλάβει, ὁ ἄορατος Νᾶνος εἶναι ἐκεῖνος πού ἔχει σώσει, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν κατάστασι..

Κυνηγημένος ἀπ' τὴ Χουχού περνάει τυχαίᾳ ἀπ' ἐκεῖ. Βλέπει τὸ κακὸ πὺ γίνεται. Καὶ δὲν διατάζει στιγμὴ Ἡ Γιοχάνα εἶναι γι' αὐτὸν ἱερὸ πρόσωπο. Ἀφοῦ τὴ σέβονται καὶ τὰ πεινασμένα θεριά ἀκόμα.

Καὶ νά: τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη του χατζάρα. Ὁ Κράουζ εἶναι, τώρα σκυμμένος. Σέρνει τὴ μελαψὴ χριστιανὴ στοῦ ἄντρο του. Ὁ Ποκοπίκο τοῦ δίνει γερὸ χτύπημα στοῦ κεφάλι. Στριγγλίζει ἀπὸ μέσα του:

— Πάει κι' αὐτός! Τοῦ καταβρόχισα τὴν ψυχάρα! Καὶ σ' ἄλλα μὲ ὑγεία!

Τέλος, κουτσὸς καθὼς εἶναι τὸ βάσει στὰ πόδια. Ἐρρι πὼς πίσω του ἔρχεται ἡ μανιασμένη Χουχού.

Ὁ νάνος καθὼς προχωρεῖ, μουρμουρίζει:

— Ἄν μὲ φτάσει, ἀδερφέ μου, χάθηκα! Ἡ ψυχάρα μου θὰ πάρει ἀπολυτήριο ἐκ τῶν... τάξεων τοῦ Σιρατοῦ.

• • • • •

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ἔχει χαθεῖ πᾶ στοῦ βάθος τοῦ καταπράσινου ὁρίζοντα.

Φτάνει ὁμως ἀλαφιασμένη ἡ Χουχού. Ρίχνει ματιὰ γεμάτη θαυμασμό στον ὄρθο κοινικὸ Πύραυλο. Γυρίζει στὸν Κράουζ. Ρωτάει σοβαρὰ-σοβαρὰ:

— Δὲν μοῦ λέτε, Μπάρμπα. Δικό σας εἶναι τὸ... Περίπτερο; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας βρίσκεται κάτω σὲ κακὰ χάλια. Μὲ σπασμένο καὶ καταματωμένο κεφάλι.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία ἔρχεται δευτέρη γιάτρισσα στὴ Ζούγκλα, μετὰ τὴ γρηὰ Χούλχα. Ἀμέσως σκύβει ἀνήσυχη. Ἐξετάζει τὴ φοβερὴ πληγὴ. Μουρμουρίζει:

— Δὲν εἶναι τίποτα, κύριε Μπάρμπα! Μόλις πεθάνετε θὰ εἴσατε ἐντελῶς καλὰ. Θὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα, θὰ σᾶς περάσουν οἱ πόνοι. Μὲ λίγα λόγια θὰ γίνετε.. περδίζι. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Πραγματικά. Ἡ κατάστασι τοῦ «Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου» εἶναι ἀπελπιστικὴ. Ἡ τρομερὴ χατζαριά τοῦ Ποκοπίκο, ἔχει ἀνοίξει, σχεδὸν στὰ δυό, τὸ κεφάλι του. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή θὰ ξεφυγίσει.

Ὅμως ἡ Χουχού κρύβει στὰ στήθεα της χρυσὴ καρδιά. Δὲν τὸν ἀφήνει νὰ χαθεῖ. Μὲ τὰ βότανα καὶ γιαιοσφία της καταφέρνει νὰ τὸν συνεφέρει.

Χωρὶς νὰ ξέρει, ἡ ἄμοιρη, σώζει τὴ ζωὴ τοῦ πιδὸ μεγάλου κακοῦργου τῆς Γῆς.

Πρώτη φορὰ ὁ ἀπαίσιος Κράουζ δοκιμάζει τὸ συναίσθημα

τῆς εὐγνωμοσύνης. Μόλις ἀρχίζει νὰ συνέρχεται τῆς λέει :

— Εἶσαι πολὺ καλὴ ! Σοῦ χρωστώ τὴ ζωὴ μου ! Ὅμως θέλω νὰ κάνω κι' ἐγὼ κάτι γιὰ σένα. Πέσ' μου ποιὸν ἔχεις ἐχθροὺς ; Θὰ τοὺς σκοτώσω ἀμέσως ὅλους !

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» χαμηλώνει τὰ μάτια. Ἀναστενάζει :

— Ἀχ, βᾶχ, κύριε Μπάριπα μου !.. Ἐνὰν ἐχθρὸς ἔχω μονάχα, ἡ καπερούλα : Τὸ Ποκοπικάκι μου !.. Μὰ πῶς νὰ τοῦ κάνω κακό ; Ἀφοῦ τ' ἀγαπῶ, τρομάρα νὰ τοῦ ῥθει... Ἀφοῦ τὸ λατρεύω πὺν κακοχρόνο νᾶχει !.. Μὲ συγχωρεῖτε κυρία !

ΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Ξαναγυρίζουμε στὴ βαθειὰ καταπακτὴ τῆς σκοτεινῆς Σπηλιάς. Ἐκεῖ π' ἀφήσαμε τὸν Ταρζάν, τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού..

Ὅπως εἶδαμε, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ τρεῖς σύντροφοι μπερθεύαν στὴ σπηλιά, πολλὰ μυστηριώδη περιστασιακά ἔχουν συμβεῖ..

Παράξενα σουρσίματα καὶ θόρυβοι ἀκούγονται. Ἡ Ταταμπού νοιώθει σὲ μιὰ στιγμὴ, ξεστῆ ἀνάσα κοντὰ στ' αὐτιά της. Ἀγνωστα κι' ἀόρατα χέρια τοὺς βοηθᾶνε νὰ σηκώσουν τὴ βαριὰ τετράγωνη πλάκα. Αὐτὴν ποὺ σκεπάζει τ' ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς..

Κι' ὅμως !.. Κανένας ἄλλος, ἐκτός ἀπὸ κείνους, δὲν βρίσκεται ἐκεῖ..

Τί νὰ συμβαίνει ἄραγε ; Μήπως εἶναι στοιχειωμένη ἡ ἀλόκογος αὐτὴ σπηλιά ;

Ἀλλὰ ἂς μὴ κάνουμε χαμέ-

νους συλλογισμοὺς. Τὰ γεγονότα θὰ μιλήσουνε μονάχα τοὺς !..

Οἱ δύο Γίγαντες κι' ἡ μελαψὴ γυναῖκα, κατεβαίνουν ἀργὰ στὸ σκοταδι. Τὰ χωματένια σκαλοπάτια τῆς φοβερῆς καταπακτῆς, εἶναι ἀτέλειωτα !..

Ὅσο προχωροῦν σὲ φριχτὸ βάθος τόσο πὺν δυνατὰ ἀκούγεται τὸ ἀνθρώπινο βουϊτό.

Θὰ νόμιζε κανεὶς πὺς στὰ ἔγκατα τῆς Γῆς, βρίσκεται μιὰ τεράστια Πολιτεία. Γεμάτη ζωὴ καὶ κίνηση..

Ξαφνικά κάτι τρομερὸ γίνε-ται !.. Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα παραπατάει καθὼς κατεβαίνει... Ἡ ἀμοιρὴ δὲν ἔχει ποὺ νὰ στηριχτεῖ... Κάνει νὰ γκρεμιστεῖ σὲ σκοτεινὸ βάραθρο. Στὴν πτώση της, θὰ παρασύρει σίγουρα καὶ τοὺς δύο γίγαντες. Ὁ Γκαοὺρ κι' ὁ Ταρζάν προχωροῦν λίγο πὺν κάτω ἀπ' αὐτὴν !..

Ὅμως ὄχι ! Τὸ φοβερὸ κακὸ δὲν προφταίνει νὰ γίνε !

Τὴν ἴδια στιγμὴ, δύο ἀόρατα χέρια ἀρπάζουν πάλι τὴν Ταταμπού. Τὴ συγκρατοῦν σὲ κενό. Μεχρὶ ποὺ στηρίζεται ξανά στὰ χωματένια σκαλοπάτια.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἄγνωστος δὲν ἔχει σώσει ἀπὸ φριχτὸ θάνατο μονάχα τὴ μελαψὴ γυναῖκα. Ἐχει σώσει τὸ ἴδιο καὶ τοὺς δύο συντρόφους της. Τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαοὺρ !..

Ὅμως ἄλλοινο !.. Ἡ Ταταμπού κι' οἱ δύο γίγαντες, δὲν προφταίνουν νὰ συνέλθουν ἀπ' τὴν ἐκπληξή !.. Ταυτόχρονα οὐδὲν, ἀπ' τὸ βάθος τοῦ βαράθρου ἀκούγεται τρομακτικὴ φωνή. Δυνατὴ, ὅσο χίλιοι μαζί κερανοί !

— Ξένοι !.. Ξένοι !..

Ἀμέσως ἡ σκοτεινὴ καταπα-
κτὴ φωτίζεται ἐκινεωτικὰ...
Ἐνα τεράστιο, ὑπερφυσικὸ χέρι
ἀνυψαίνει ἀργὰ πρὸς τὰ ἑπάνω...
Τὸ μπράτσο του εἶναι χοντρὸ
σάν κορυφὸς γιγαντοσκόπου δέν-
τρου. Ἀντὶς γιὰ δέξιμα ἔχει
χοντρά σκληρὰ λέπια...

Καὶ νά: Τὸ τρομερὸ χέρι
φτάνει κοντὰ στοὺς ἀμοιροῦς

συντρόφους. Χουφτιάξει μὲ μιᾶς
καὶ τοὺς τρεῖς!..

Τοὺς κατεβάζει, ὡγὰ πάλι
στ' ἀτελείωτο κολασμένο βάρα-
θρο.

Ἡ Ταταρὸς ὁ ξεφωνίζει μ' ἀ-
πόγνωση καὶ φρίκη:

— Βοήθεια, Γκαούρ !.. Βοή-
θειασσα !..

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Τὴν πορομονὴ τῆς ἡμέρας πού θά κυκλοφερῇ τὸ τεύχος ἀριθ. 36, λήγει ἡ προθεσμία γιὰ τίς ἀπαν-
τήσεις σας στὸ ἐρώτημα:

«Πῶς ὁ Κράουζ καταφέρνει μὲ τὴ συσκευή
του νὰ σταματᾷ τὴ λειτουργία τοῦ σιδερένιου
ὀργανισμοῦ τοῦ Ζαλάχ;»

Μέχρι τὴ στιγμή ἔχουμε λάβει πάνω ἀπὸ χίλιες
ἐπιστολές. Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς, μόνον δύο βρῆκαν
τὴ σωστὴ λύση

Σπᾶστε τὰ κεφάλια σας. Νῆσαστε βέβαιοι πὼς
στὸ τέλος θά νικήσετε. Θά βρεῖτε κι' ἐνεῖς τὴ σω-
στὴ λύση!

ΕΠΙΣΗΣ

Πᾶρτε ὅλοι μέρος στὸν καινούργιο μεγάλο μας
διαγωνισμό, χωρὶς βραβεῖα.

Βάλετε στὴν κανονικὴ τους σειρὰ τὰ περὶκάτω
8 γράμματα:

Α Α Δ Ε Ι Κ Ρ Τ

γιὰ νὰ φτιάξετε τὸν τίτλο τοῦ νέου μας ἑβδομα-
διαίου τεύχους,

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ & ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΣΗΜ. Λεπτεμέρειες διαβάστε στὴ σημερινὴ στήλη
τῆς Ἀλληλογραφίας.

ΟΜΑΣ ΓΚΑΟΥΡΙΚΩΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ἀρχηγός : ΚΩΣΤΑΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

Γραμματεὺς : ΠΕΤΡΑΚΗΣ Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ.

Ταμίας : ΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Μέλη : Χρῖστος Παναγιώτου, Κυριάκος Χριστοδούλου,
Ἀντωνάκης Παπαντωνίου, Εὐγένιος Σωτηρίου,
Ἰωάννης Νικολάου, Γεώργιος Μιχαηλίδου,
Κώστας Κανάρης, Ἀνδρέας Ἀθανασίου,
Ἰωάννης Ἀργυρίου, Χριστάκης Κιτρομμήδης,
Τάκης Μιχαήλ.

Ὅλα τὰ παραπάνω παιδιά κρατοῦν στὰ χέρια τεύχη τοῦ
θρυλικοῦ Ἑλληνικοῦ Περιοδικοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ».

Σημείωσις : Τὸ Περιοδικὸ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» θὰ δημο-
σιεύει εὐχαρίστως ὅσες φωτογραφίες Ὁμάδων
Φ.Ο.Τ., Φ.Ο.Γ. καὶ Φ.Ο.Π. θὰ τοῦ στέλνετε.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αγαπητοί μου φίλοι κι' έχθροί :

Μή παραλείψει κανένας να στείλει απάντηση στο ερώτημά μας, που ἔχει αναστατώσει τὸ πανελλήνιο :

«Πῶς καταφέρει ὁ Κράουζ με τὴ μικρὴ συσκευή του νὰ σταματάει τὴ λειτουργία τοῦ σιδερένιου οργανισμοῦ τοῦ Ζαλάχ;»

Ἐκατοντάδες γράμματα ἔχουν φτάσει μέχρι σήμερα ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους. Ὅμως κανενὸς ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι σωστή. Ἄλλος γράφει πὼς ἡ συσκευή τοῦ «Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου» παράγει κοσμικὰς ἀκτίνες. Ἄλλος ἀκτίνες τοῦ θανάτου. Ἄλλος ἀκτίνες... ναρκωτικὰς. Καὶ διάφορες ἄλλες ἀνευρέσεις.

Ὅχι παιδιά. Μὴ πελαγώνετε ἄδικα σὲ τέτοιους συλλογισμοὺς. Τὸ αἶνιγμα, ποὺ σὰς ζητῶ τὴ λύση του, εἶναι πολὺ-πολὺ ἀπλό. Σκεφτῆτε πιὸ πρακτικὰ. Στείλτε ἄλλες ἀπαντήσεις. Εἴμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸ βρῆτε.

Μὴ ξεχνᾶτε ἐπίσης πὼς πολὺ γρήγορα θ' ἀρχίσει νὰ κυκλοφορεῖ μιὰ ἐξαιρετικὴ σειρά ἀπὸ πρωτότυπα καὶ συναρπαστικὰ Παραμύθια μου.

Τὸ εὐχάριστο εἶναι πὼς μαζὶ μ' ἐμένα, ἐτοιμάζονται νὰ κυκλοφορήσουν Παραμύθια κι' ἄλλοι Ἐκδότες τῶν Ἀθηνῶν. Ἔτσι θάχετε εἰσεῖς τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάνετε σύγκρισιν. Ν' ἀγοράζετε καὶ νὰ διαβάζετε τὰ καλύτερα.

Σύντομα ἀκόμη, θὰ κυκλοφορήσω ἕνα νέο εβδομαδιαῖο εἰκονογραφημένο τεύχος με' Ἐπι-

στημονικὰς καὶ Ἀστυνομικὰς Περιπέτειες ἀσυλλήπτου πλοκῆς καὶ συναρπαστικότητος.

Τὰ γράμματα ποὺ ἀποτελοῦν τὸν τίτλο τοῦ τεύχους αὐτοῦ εἶναι τὰ ἑξῆς :

Α Α Δ Ε Ι Κ Ρ Τ

Φυσικὰ τὰχω τοποθετήσιν τώρα κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν. Δηλαδή κατὰ τὴν σειράν ποὺ βρίσκονται στὴν Ἑλληνικὴ Ἀλφάβητο.

Ὅσοι ἀπ' τοὺς ἀναγνώστες μας καταφέρουν νὰ τοὺς ἀλλάξουν σειράν καὶ νὰ φτιάξουν μ' αὐτὰ τὸν τίτλο τοῦ νέου μας ἀναγνώσματος, θὰ γίνων οἱ «Νομοὶ» τοῦ Περιοδοῦ. Τὰ ὀνόματά τους θὰ δημοσιεύωνται

μόνιμα καὶ σὲ εἰδικὴ θέσῃ, σὲ ὅλα τὰ τεύχη πού θά κυκλοφορήσουν. Ἀπὸ τὸ πρῶτο μέχρι τὸ τελευταῖο.

Ἐμπρὸς λοιπόν, καλοὶ μου φίλοι κι' ἐχθροί. Φιᾶτε ἕναν τίτλο μὲ τὰ ψηφία ΑΑΔΕΙΚΡΤ. Τὸ ὄνομά σας θά τυπωθεῖ σὲ ἑκατομμύρια ἀντίτυπα τοῦ νέου μας ἀναγνώσματος. Περιμένω ἀπαντήσεις. στή διεύθυνση : Νίκων Β. Ρούτσον, Ἀγίου Μελετίου 92β Ἀθήνας.

Καὶ τώρα μιὰ ματιά στὰ γραμματα :

N. Δήμου. Ζητᾷς νὰ σοῦ στείλω 10 ταυτότητες. Ἀλλὰ ἔχεις ξεχάσει δυό... μικροπράγματα : Πρῶτον νὰ γράφεις τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν καὶ δεύτερον τίς διευθύνσεις τους. Μὲ κάτι τέτοια παίρνω φόρα καὶ χτυπάω τὸ κεφάλι μου στὸν τοῖχο ! Στείλε μας λοιπόν γρήγορα ὀνόματα καὶ διευθύνσεις. *Π. Πάτερον.* Σὲ ὅσους μᾶς γράφουν, ἀπαντᾷμε. Φαίνεται πὼς δὲν θά διαβάξεις τὴ στήλῃ Ἀλληλογραφίας. Σοῦ στέλνω τὴν Πινακοθήκη. Ἀπ' τὰ χρήματα πὺρ ἔστειλες περισσεύουν 4.000 δραχ. Θέλεις νὰ στὰ ἐπιστρέψουμε ; Ἡ νὰ σοῦ στείλουμε τίποτ' ἄλλο ; *Θ. Δελγιαννίδην.* Σοῦ στέλνω τρία τεύχη *Τ. Ἀεβανίτην.* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Οἱ ταυτότητες Ποκοπίκο ἔχουν ἐξαντληθεῖ. *Εὐαγγελίαν Ἀραπάλογλου.* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ δρᾶσή σου. Σοῦ στέλνω τίς ταυτότητες γιὰ τὴν ομάδα τῶν Κοριτσιῶν. *Γαβρ. Γερμανήν.* Δὲν βρίσκω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ ὑπέροχο γράμμα σου. *N.*

Ἀντωνόπουλον. Εἰμαι βέβαιος πὼς εἶσαι ἕνα καλὸ καὶ ἄξιο ἑλληνόπουλο. Ὅμως δὲν πρέπει νὰ τσακωνόσαστε μεταξὺ σας. Ἑλληνόπουλα εἰσαστε ὅλοι.

N. Καραμπίνην. Θά λάβεις γρήγορα τὴν κονκάρδα. *Δ. Κασάπην.* Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. Ὅσο γι' αὐτὸ πὺρ γράφεις, δὲν ἔχεις δίκιο. Τώρα ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν λέγεται Κραγιαμπάου, κι' εἶναι ἕνα ἐξαιρετικὸ παλικάρι. *Σ. Βενιέρην.* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Οἱ φωτογραφίες τῶν ἡρώων μας, βρίσκονται ὅλοι στὴν Πινακοθήκη. (Δρχ. 7.000) *N. Σαρρήν.* Ἐλαβὺ νὸ γράμμα σου ἀπ' τὸ Ἀτμόπλοιο «Ἀγκάρα». Σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ. Χαιρετισμοὺς στὴν τόσο καλὴ κυρία Μητέρα σου. *Κ. Παρούσην.* Πολὺ-πολὺ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Μᾶς στέλνεις 5.000 ἀλλὰ δὲν γράφεις γιὰ ποῖο σκοπὸ. Τί νὰ τίς κάνουμε ; Γράψε μας. *Γ. Γερμανήν.* Σοῦ ἔχω γράψει καὶ πόρα πάντα. Δὲν ἔχεις δίκιο. Ἐγὼ σὲ θεωρῶ σὰν ἕναν ἀπ' τοὺς πιὸ καλοὺς μου φίλους. *N. Ζωγραφέακην.* Σοῦ ἀνάτησα καὶ μὲ προσωπικὴ ἐπιστολή. Καὶ πόλι σ' εὐχαριστῶ. *Π. Σόλταν.* Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ γιὰ τὰ ὁποῖα ζητᾷς ταυτότητες, ἔχουν πᾶρει. *Ε. Μασματάν.* Θά σοῦ στείλω τὴ φωτογραφία μου. *Γ. Σκαπινάκην.* Τίς φριγούρες τίς σταμάτησα ἀπ' τὰ τεύχη, γιατί τὰ παιδιὰ μου γράφουν πὼς δὲν τίς ἐβλουν. Τί νὰ κάνω κι' ἐγώ. Πάντως θά τυπωθοῦν τώρα σὲ χαρτόνια. Θά σᾶς εἰδοποιήσω. *Θ. Προύσαλην.* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τίς ὑποδείξεις. Θά

φροντίσω νά συμμορφωθῶ. **Θ. Παπαργυρίου.** Σοῦ ἔστειλα τὰ τεύχη πού ζητᾷς. **Γ. Ἀντωνίου.** Σ' εὐχαριστῶ γιά τὰ καλά σου λόγια. **Α. Ζαγοράν.** Εὐχαριστῶ γιά τίς εὐχές. **Π. Σάλταν.** Ἀφοῦ, παιδί μου, ἔχεις πάρει ταυτότητα. Γιατί ζητᾷς κι' ἄλλη; Ἄν τήν ἔχασες, γράψε μας νά σοῦ στείλουμε. **Π. Σημιακάκη.** Πολύ λυπάμαι. Ἀλλά τώρα πιά εἶναι ἄργά. **Χ. Παραδείση.** καί **Ν. Παπανικολάου.** Οἱ ὑποδείξεις σας εἶναι σωστές. Θά φροντίσω νά συμμορφωθῶ. **Μ. Χωματάν.** Εὐχαριστῶ γιά τίς εὐχές. Σοῦ στέλνω τὸ τεύχος. **Δ. Λε-**

λὴν. Ζητᾷς ταυτότητες χωρὶς ὀνόματα καὶ διευθύνσεις. **Ε. Γιαννακόπουλον.** Σοῦ στέλνω τίς ταυτότητες **Ε. Τσακίρη.** Ζητᾷς 15 ταυτότητες γιά παιδιά ποῦχουν πάρει. Ἐπὶ πλέον δὲν βάζεις καὶ στὸ γράμμα σου γραμματόσημα. Ἄς εἶσαι καλά, παιδί μου. **Γ. Καζαμίαν.** Ζητᾷς 18 ταυτότητες χωρὶς ὀνόματα καὶ διευθύνσεις. **Π. Ζουγανέλη.** Διάβασε αὐτὰ πού γράφω στὸν **Ε. Τσακίρη.**

Ὁ Κορς ΝΙΚΟΣ

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 35

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ. Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἕνα χρόνο Δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὄσους ἀνήκουν σὲ Ὅμαδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, Δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Η ΠΑΝΩΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

ΤΑΤΑΜΠΟΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000